

PŘEŽITÍ

rozhovory, eseje a výzvy

#08/2015

Slovo na úvod...

Právě jste začali číst osmé vydání zinu PŘEŽITÍ. V tomto vydání jsou publikovány čtyři eseje, z nichž jedna je od Johna Zerzána či Derricka Jensena a další jsou od u nás méně známých autorů jako je Feral Faun.

Včetně těchto pěti esejí je v současném PŘEŽITÍ přiložen myslíme si povedený profil Johna Zerzána a také některé odpovědi Derricka Jensena z rozhovoru, který jsme již před delší dobou - někdy v roce 2013 - překládali. Příspěvek, kterým je PŘEŽITÍ 8 zakončeno je poezie environmentální a anti-civ aktivistky Natashy Alvarez.

V tomto úvodu bychom se chtěli, byť zkráceně vyjádřit k organizaci Deep Green Resistance (DGR), od níž jsme překládali a sdíleli některé věci. Protože zastáváme anarchistické myšlenky, nemůžeme souhlasit s postupy této organizace a zejména s hierarchickou strukturou této organizace. DGR sice ve svých strategiích v knize Deep Green Resistance – Strategy to Save the Planet uvádí potřebu po hierarchické struktuře hnutí odporu, například proto, že čerpá z úspěšných odporů jiných hierarchicky organizovaných hnutí (např. Hnutí za emancipaci Deltu Nigeru), ale my nejsme přesvědčeni o tom, že bychom pro úspěšný odpor potřebovali nějakou hierarchickou organizaci. Spíše zastáváme názor, že odpor by měl probíhat zdola a měl by být mimo jiné soustředěn zejména na odstraňování politických, sociálních a socio-environmentálních hierarchií, neboť právě odstranění hierarchií je ústředním bodem našeho úsilí.

Na druhé straně ovšem také netvrdíme, že vše, co je uvedeno ve strategiích DGR není použitelné. Důvod našeho nesouhlasu s DGR byl také dílčím v rozhodnutí se, že již nebudeme nic od této organizace sdílet.

Pravda, že jednou z hlavních osob DGR je Derrick Jensen, ale zatím jsme neodsoudili i jeho všechna osobní díla, jichž je autorem, a tak pravděpodobně zatím od Jensena budeme sdílet a překládat některé jeho další práce. Myslíme si, že Jensen měl velmi velký přínos nejen pro environmentální hnutí a přemostil ne jen pár lidí k socio-environmentálnímu vědomí původů ničení přírody a divokosti na Zemi.

KDO JE JOHN ZERZÁN?

John Zerzán je anarchistický filozof a autor, jehož práce se v současnosti soustředí na anarcho-primitivistickou kritiku civilizace.

Zerzán byl narozen v roce 1943 v Oregonu v rodině migrantů z tehdejších Čech. Po maturitě Zerzán začal navštěvovat Stanfordskou univerzitu, ale nedokončil ji. Následně absolvoval studium na Státní univerzitě v San Francisku, kde promoval z historie.

Zerzán byl zatčen v roce 1966 v Berkeley, poté co se zúčastnil demonstrace občanské neposlušnosti proti válce ve Vietnamu. Byl zadržen na dva týdny ve věznici v kalifornském Alameda Country.

Na přelomu 60.-70. let 20. století se Zerzán zúčastnil akcí pořádaných Kenem Keseyem (americký spisovatel, který bývá řazen do postmoderní literatury a někdy je

považován za styčný bod mezi beatníky a hnutím hippies) a skupiny Merry Pranksters (skupina, která byla velmi aktivní v psychedelické hudební scéně v San Francisku, usilovala o legalizaci psychedelických drog a byla proslavena cestou, která se odehrála v roce 1964, v psychedelicky pomalovaném autobuse nazývaném „Furthur“ nebo „Further“ napříč Spojenými státy). Marxistické a maoistické ideologie, které Zorzán tehdy zaujímal, jej vedly, aby se zapojil do sociálních a odborových organizací. V San Francisku byl jedním z propagátorů SSEU (*Social Service Employees Union*), které se stal více prezidentem v roce 1968 a prezidentem v roce 1969.

Jeho postoje, které byly autoritativní, byly tvrdě kritizovány místní sekci mezinárodní organizace *Situationist International*, která ho označovala za levičáckého byrokrata. Ale když Amerika začala šířit ideje evropského poměru, Zorzán se postupně začal zajímat. Zejména spisy francouzského filozofa a marxistického teoretika Guye Deborda, který radikálně kritizoval konzumerismus a pozdní kapitalismus, Zorzána fascinovaly, a postupně radikalizovaly jeho myšlenky, přinášely jej blíže k anarchismu.

V roce 1974 v *Black and Red Press*, magazínu publikovaném *Unions Against Revolution* ultra-levicového španělského politika Grandizo Munise, byly zahrnuty Zorzánovi eseje, které se dříve objevily v magazínu *Telos*, jenž byl založen v roce 1968 a zcela levicově orientován.

U zrodu jeho dnešního zastupování myšlenek anarcho-primitivistické kritiky byly knihy a eseje amerického spisovatele českého původu a radikálního kritika Fredyho Perlmana (nejvíce Perlmana proslavila kniha *Against His-Story, Against Leviathan!* z roku 1983, v níž jako první definoval anarcho-primitivismus), a také americký anarchistický autor David Watson.

V průběhu let Zorzán dostával prostor pro své myšlenky a spisy v radikálních časopisech jako *Fifth Estate*, *Anarchy: A Journal of Desire Armed*, *Demolition Derby* a jiných.

Po antitechnologických útocích matematika Teodora Kaczynského (zvaného Unabomber) při nichž byli zabiti tři lidé (představitelé technologického pokroku) a dalších asi 23 zraněno, měl Zorzán po přečtení Kaczynského manifestu „*The Industrial Society and Its Future*“ odvahu hájit Kaczynského myšlenky. Nicméně bombové útoky odsoudil se skutečností, že mohly zranit děti, pošťáky a další nevinné. Navíc řekl, že i kdyby bylo legitimní udeřit lidi zodpovědné za ničení Země, jakékoliv vedlejší škody v podobě mrtvých a zraněných by nebyly opodstatněny.

Jinou významnou událostí v životě Zerzána bylo spojení s oregonskou-eugenskou anarchistickou scénou, která ovlivnila zrození Černého bloku (Black Bloc), který o sobě dal vědět při násilných demonstracích proti WTO v Seattlu v roce 1999.

V nedávné době byl Zerzán editorem magazínu *Green Anarchy* a dnes provozuje své diskuze na *Anarchy Radio*. Zerzán je autorem mnoha knih, včetně *Elements of Refusal* (Left Bank Books, 1988/CAL Press, 1999), *Future Primitive* (Autonomedia, 1994), *Running on Emptiness* (Feral House, 2002), *Twilight of the Machines* (Feral House, 2008), *Origins: a John Zerzan Reader* (Black and Green/FC, 2010) a *Future Primitive Revisited* (Feral House, 2012).

Zerzanovo stránky naleznete na johnzerzan.net.

Poznámka: Profil Johna Zerzána jsme vytvořili v rámci žádosti, jíž jsme dostali od festivalu EKOFILM 2015, kde by měl mít Zerzán vyhrazený čas.

O PŮVODECH VÁLKY

Válka je pólem civilizace. Její masovost, racionalizace a chronická přítomnost byla navýšena, jak se rozšiřovala a prohlubovala civilizace. Mezi konkrétními důvody, proč se neubírá do pozadí, je touha po úniku hrůzám masového-průmyslového života. Masová společnost samozřejmě shledává svůj odraz v mase vojáků a bylo tomu již od počátku civilizace. V době hypervývoje technologií je válka živena novými výšinami odcizení a odtělesnění. Jsme dokonce vzdáleni základům nebo stavu, ze kterého ji oponovat (zatímco také mnozí akceptují mizerná, symbolická „protestní“ gesta).

Jak došlo k tomu, že válka je „*náležitým dílem člověka*“, slovy Homérovi Odyssei? Víme, že organizované válčení pokročilo s raným průmyslem a obecně složitou sociální organizací, ale otázka původů předchází dokonce Homérovo ranou dobu železnou. Explicitní archeologická/antropologická literatura na toto téma je překvapivě zúžená.

Civilizace měla vždy podnětné zájmy v udržování svých subjektů pod zámkem ratifikovanou potřebou formální ozbrojené síly. Hlavním ideologickým tvrzením je, že bez státního monopolu na násilí bychom byli bez ochrany a v nejistotě. Nakonec podle Hobbese tyto lidské podmínky byly a vždy budou „válkou všech proti všem“. Moderní ohlasy také tvrdí, že lidé jsou přirozeně agresivní a násilní, a tak potřebujeme být omezováni ozbrojenou mocí. Raymond Dart (např. *Adventures with*

the Missing Link, 1959), Robert Ardrey (např. *African Genesis*, 1961) a Konrad Lorenz (např. *On Aggression*, 1966) jsou mezi nejznámějšími, avšak tyto důkazy, které předložili, byly do značné míry zdiskreditovány.

Ve druhé polovině 20. století se tento pesimistický pohled lidské přirozenosti začal posouvat. Na základě archeologických důkazů je dnes zásadou mainstreamového vzdělávání, že precivilizační lidé žili v nepřítomnosti násilí – konkrétně organizovaného násilí. Eibl-Eibesfeldt odkazoval na !Ko křováky jako nebojektivní: „*Jejich kulturní ideou je mírové soužití, jehož dosahují tím, že se vyhýbají konfliktům, což je dáno rozdělením, a zdůrazněním a podporou četných rysů vazeb.*“ 1 Ranější prohlášení W. J. Perryho je obecně správné, ačkoliv poněkud idealizované: „*Válčení, bezectnost, podvody, polygynie, otroctví a podrobování žen se zdá, že nebyly mezi našimi lovecko-sběračskými předky.*“ 2

Současná literatura shodně ukazuje, že až do konečné fáze paleolitické éry – až těsně před současné období 10 000letého období domestikace – není evidován žádný přesvědčivý důkaz, že by jakékoliv nástroje nebo lovecké zbraně byly používány proti lidem. 3 „*Vyobrazení válečných scén, potyček a přímých bojů jsou vzácná v umění lovců-sběračů, a když na ně dojde, nejčastěji je to důsledkem kontaktu se zemědělskými nebo průmyslovými vetřelci.*“, konstatuje studie Taçon a Chippindaleho Australian rock art. 4 Když se začal konflikt objevovat, potyčka zřídka kdy trvala více než půl hodiny, a pokud došlo k úmrtí, obě strany by odešly na jednu. 5

Evidence domorodých Američanů v Kalifornii je podobná. Kroeber uvedl, že jejich boje byly „*pozoruhodně bezkrvné. Dokonce šli tak daleko, že si brali mizerné šípky, než ty, které používali v ekonomickém lovu.*“ 6 Vintuové ze severní Kalifornie odvolávali nepřátele, když byl někdo zraněn. 7 „*Většina Kalifornianů byla absolutně nemilitarizační: neměli téměř žádné z vlastností pro vojenské ambice, postavení bylo stanoveno všemi, ale téměř neexistovala sociální organizace. Jejich společnosti nevytvářely žádné stanoviska pro kolektivní politickou akci.*“ 8 Lorna Marshallová popisovala, že Kung! křováci neoslavují žádné statečné hrdiny nebo historiky o bitvách. Někdo z nich poznamenal, „*Bitva je velmi nebezpečná, protože by někdo mohl být zabit.*“ 9 George Bird Grinnell v „*Coup and Scalp Among the Plains Indians*“ 10 tvrdí, že counting cap [pozn. překladatele: indiánský bodový systém, „*coup*“ je francouzský výraz pro zásah] (uhození nebo dotčení nepřítele s rukou či malou holí) byl nejvyšším bodem (v podstatě nenásilí) statečnosti, zatímco skalpování nebylo oceněno.

Vznik institucionalizovaného násilí se zdá být sloučen s domestikací a/nebo drastickou změnou v sociální fyzickém postavení. Jak říká Glassman, objevuje

se „jen tam, kde se skupiny lidí dostaly do válčení ze zahrádkáři nebo pastevcí, nebo se dostaly do stále zmenšujícího se území.“ 11 První spolehlivým archeologickým důkazem válčení je opevnění prebiblického Jericha 7500 let př. n. l. V raném neolitu nastal relativně náhlý posun. Jaká dynamická síla mohla vést lidi k tomu, aby přijali válku jako sociální instituci? Do dnešního dne tato otázka nebyla prozkoumána jakkoliv hluboko.

Zdá se, že symbolická kultura má počátky v raném Paleolitu; od neolitu byla pevně stanovena v lidských kulturách po celém světě. Symbolika eradikuje účast, snižuje lidskou přítomnost ve svých nezprostředkovaných aspektech. Přímé násilí je jednodušší proti nepříteli bez tváře, který reprezentuje některé oficiálně definované zlo či hrozbu. Rituál je raná známá forma záměrné symbolické činnosti: symbolismus je ve světě aktivní. Archeologické poznatky naznačují, že může existovat souvislost mezi rituálem a vznikem organizovaného válčení.

Během téměř nadčasové éry, v níž lidé neměli zájem ovládat své okolí, byla některá místa zvláštní a začala být známá jako posvátná místa. Toto bylo založeno na duchovní a emocionální spřízněnosti s krajinou a vyjádřeno v různých formách s totemismem či opatrovnictvím. Emma Blake shledala, že „Ačkoliv lidé z paleolitu praktikovali rituály, nejbohatší materiály pocházejí z období rozkvetu neolitu, kdy sedentismus (usazení na místě) a domestikace rostlin a zvířat přinesly změny ve vnímání a kosmologii lidí po celém světě.“ 12 Bylo tomu v mladém paleolitu, kde se jisté tenze a napětí způsobené specializací staly prvně evidentní.

Nerovnosti mohou být dohledatelné takovými důkazy jako rozdílné množství statků na krbových místech v tábořištích; zdá se, že v reakci rituál začal hrát větší společenskou roli. Jak si mnozí všimli, rituál v této souvislosti je určitou formulí, jak se vyrovnat s deficitem soudržnosti nebo solidarity; je to způsob, jímž zaručit společenský řád, který se stal problematický. Jak si povšiml Richard Knauft, „rituál posiluje nebo staví mimo pochyby nebo otázky některé velmi obecné propozice o duchovním a lidském světě... [a] predisponují hluboce zakořeněné kognitivní akceptace a dodržování chování s těmi kosmologickými propozicemi.“ 13 Rituál tak poskytuje původní ideologickou pospolitost pro společnost, nyní v potřebě takovéto legitimní podpory. Řešení v tváři tvář se stala neúčinná jako sociální řešení, když se komunity staly složité a již částečně stratifikovány. Symbolika nebyla řešením; ve skutečnosti je určitým druhem vymahače vztahů a světových názorů charakterizovaných nerovnostmi a odcizením.

Sám rituál je druhem moci, raná prestatní forma politiky. Například mezi domorodými Maringy z Papui Nové Guinei konvence rituálních cyklů specifikují povinnosti a role v nepřítomnosti explicitně politických autorit. Svatost je tak funkční alternativou k politice; posvátná konvence vsuktu vládné společnosti. 14 Ritualizace

je jasným raným strategickým jevištěm pro začlenění mocenských vztahů. Navíc, válčení může být posvátným podnikem, s militarismem podporovaným rituály, žehnající vzniku sociálních hierarchií. René Giard uvedl, že rituály obětování jsou potřebným vzorem pro endemickou agresi a násilí ve společnosti. 15 Konkrétněji: rituál legitimuje a stanovuje násilí. Jak řekl Lienhardt o afrických pastevcích Dinka, „*praktikování osvědčení či rituálů často přináší válku*“. 16 Rituál není substituční pro válku, podle Arkushe a Stanishe: „*válčení ve všech dobách a na všech místech má prvky rituálu*.“ 17 Vidí dichotomii mezi „rituální bitvou“ a „skutečnou válkou“ jako falešnou, shrnují, že „*archeologové mohou očekávat, že ničivé válčení a rituály jdou ruku v ruce*.“ 18

Například nejenže skupiny Apačů, které byly nejvíce ritualizované, byly nejvíce zemědělské, 19 ale že tak často má rituál tak mnoho společného se zemědělstvím a válčením je úzce spjato. 20 Není neobvyklé shledat válčení samotné jako prostředek schopný zvýšit plodnost obdělávané půdy. Rituální regulace produkce a bojechtivost znamená, že se domestikace stala rozhodujícím faktorem. „*Vznik systematického válčení, pevností a zbraní ničení*“, řekl Hassan, „*následovalo cestu zemědělství*.“ 21

Rituály se rozvinuly do náboženských systémů, bohů a bylo vyžadováno obětování se. „*Není pochyb o tom, že všichni obyvatelé neviditelného světa mají své místo v lidském zemědělství*.“, poznámka antropologa Verriera Elwina. 22 Obětování se je excesem domestikace, zahrnutí domestikace zvířat a vyskytující se pouze v zemědělských společnostech. Rituální zabíjení, včetně obětování lidí, je neznámé v nedomestikovaných kulturách. 23

Kukuřice v Americe vypráví paralelní příběh. Náhlý nárůst kukuřičného zemědělství přinesl s sebou rychlé vytvoření hierarchie a militarizace ve velkých částech obou kontinentů. 24 Jedním příkladem mezi mnohými je severní pronikání Hohokamů proti domorodým Ootamům 25 z Jižní Arizony, zavádění zemědělství a organizovaného válčení. Kolem roku 1000 n.l. se pěstování kukuřice stalo převládající napříč Jihozápadem a s ním celoroční rituální obřady, kněžství, sociální přizpůsobivost, obětování lidí a kanibalismus. 26 Je to stěží eufemistické říkat, co řekl Kroeber, že s kukuřičným zemědělstvím „*se posunuly veškeré kulturní hodnoty*“. 27

Koně jsou dalším příkladem úzké souvislosti mezi domestikací a válkou. První domestikování na Ukrajině kolem 3000 př. n. l. jejich objektivizaci přímo živila. Téměř od začátku sloužili jako stroje; ještě důležitěji jako válečné stroje. 28

Relativně neškodné druhy vnitroskupinových bojů popsaných výše ustoupily systematickému zabíjení, když domestikace vedla k rostoucímu soupeření o

půdu. 29 Hon za čerstvou půdou pro její využití je široce přijímán jako vůdčí konkrétní příčina války v průběhu civilizace. Kdysi převládající postoje vděčnosti volným darům přírody a znalosti o zásadní provázanosti (nezávislosti) všeho života jsou nahrazeny étosem domestikace: lidé proti přírodnímu světu. Tento neustálý boj o moc je vzorcem pro neustálé plodící se války. Existovalo povědomí o ceně vymáhané paradigmatickým kontroly, jak je vidět v rozšířené praxi symbolické regulace nebo zmírnění domestikace zvířat v raném neolitu. Ale taková gesta neměla zásadní dynamický vliv, ne více než zachovávaly miliony let praktikované hodnoty lovců-sběračů, jež udržovaly populaci a živobytí.

Zemědělská intenzifikace představovala více válčení. Poddanost tomuto vzorci vyžaduje, aby všechny aspekty společnosti tvořily integrovaný celek, z něhož není téměř nebo vůbec úniku. Domestikace, dělba práce nyní vytváří stále specialisty u moci: například výsledný důkaz ukazuje třídu vojáků na Blízkém východě 4500 př. n. l. Jivarové z Amazonie po tisících letech harmonického stavu biotické komunity přijali domestikaci a „*dostali krvavou pomstu a válčení do bodu, kdy tyto činnosti udávaly chod celé společnosti*“. 30 Organizované násilí se stalo všudypřítomné, povinné a normativní.

Projevy moci jsou základem civilizace se svým niterným principem patriarchálního řádu. Je možné, že systematická mužská nadvláda je vedlejším produktem války. Rituál podřízenosti a devalvace žen je jistě posouván válečnou ideologií, která stále zdůrazňuje „mužské“ aktivity a bagatelizuje role žen.

Iniciace chlapců je rituálem prováděným k vytvoření určitého typu člověka, což je proces, který není nijak zaručen pouhým biologickým růstem. Jestliže skupina soudržnosti již nemůže být brána za danou jsou vyžadovány symbolické instituce – zejména k další poslušnosti s pronásledovatelem jako je válčení. Lemonierovo závěrem je, že „*iniciace mužnosti jsou spojeny svou hlavní podstatou s válkami*.“ 31

Polygynie, praktika, kdy má jeden muž více žen, je vzácná v lovecko-sběračských skupinách, ale je normou pro válečné vesnické společnosti. 32 Opět platí, že domestikace je rozhodujícím faktorem. Není náhoda, že rituál obřizky domorodých Merida z Madagaskaru vyvrcholily v agresivní vojenské přehlídce. 33 Existují případy, kdy ženy nejenže loví, ale také se účastní bojů (např. Dahomové z Amazonie; určité skupiny na Borneu), avšak je jasné, že druh pohlaví směřuje k maskulinitě, militarizaci působení. V rámci státního zřízení se stalo vojenství společným požadavkem občanství a vyloučilo ženy z politického života.

Válka není jen ritualistická, obvykle má mnoho funkcí; je také velmi formalizovanou praktikou. Válka, stejně jako sám rituál, je utvářena pomocí stanovených pohnutek, gest, úborů a formy řeči. Vojáci jsou si identičtí a strukturovaní ve standardizovaném

rámci. Formace organizovaného násilí se svými sloupci a řádky jsou jako zemědělství a jeho řádky. 34 Řízení a disciplína, které jsou tak podávané, se vrací k tématu ritualizovaného chování, které je vždy navýšeno elaborací autority.

Výměna mezi skupinami v paleolitu fungovala méně jako obchod (v ekonomickém smyslu), než jako výměna informací. Pravidelné meziskupinové setkávání nabízelo příležitosti pro sňatky a pojištění proti nedostatku zdrojů. Neexistovaly vážnější rozdíly v sociální a ekonomické sféře. Podobně použití slova „práce“ je zavádějící v nepřítomnosti výroby či komodit. Zatímco teritorialita byla součástí lovecko-sběračské činnosti, neexistuje důkaz, že by vedla k válkám. 35

Domestikace postavila přísné hranice přebytku a soukromého vlastnictví spolu s nepřátelstvím a boji o vlastnictví. Dokonce i vědomé mechanismy, jejichž cílem je zmírnit nové reality, nemohou odstranit jejich všudypřítomné dynamické síly. V *The Gift* Mauss vylíčil výměnu jako pokojné vyřešení válek a války jako výsledek neúspěšné transakce; viděl potlach [pozn. překladatele: daruj-dávej svátek praktikovaný mezi domorodými lidmi na pacifickém severozápadním pobřeží dnešní USA a Kanady] jako jakousi sortou sublimujícího válčení. 36

Před domestikací byly hranice neurčeny. Svoboda odchodu jedné skupiny od druhé byla nedílnou součástí lovecko-sběračského života. Více či méně integrace vyžadovaná složitými společnostmi poskytla přípravnou půdu vedoucí k organizovanému násilí. Náčelnictví na některých místech vzniklo z potlačení malých nezávislých komunit. Prvopočátek centralizace v Severní a Jižní Americe byl kdysi tlačěn kupředu kmeny, které se zoufale snažily spojit pro boj s evropskými útočníky. Starověké civilizace se rozšířily díky válkám, čímž může být řečeno, že válčení je jak příčinou státnosti, tak jejím výsledkem.

Mnoho se nezměnilo od doby, kdy byla válka poprvé zavedena, zakořeněna v rituálu a daném růstovém potenciálu domestikace. Marshall Sahlins prvně poukázal na to, že nárůst práce následoval vývoj v symbolické kultuře. Skutečností také je, že kultura rodí válku a to navzdory tvrzení o opaku. Nakonec neosobní charakter civilizace roste s nadvládou symboliky. Symboly (např. státní vlajky) umožnily našemu druhu, aby dehumanizoval naše kolegy-lidi, čímž zabezpečily systematická krveprolití v našem druhu.

- Reference:** 1. Eibl-Eibesfeldt, "Aggression in the !Ko-Bushmen," in Manin A. Nenleship, eds., *War, its Causes and Correlates* (The Hague: Mouton, 1975), str. 1.93.
2. W.J. Perry, "The Golden Age," in *The Hibbert Journal* XVI (1917), str. 44
3. Arthur Ferrill, *The Origins of Wars., from the Stone Age to Alexander., The Great* (New York: Thames and Hudson, 1985), str. 16 .

4. Paul Taçon and Christopher Chippindale, "Australia's Ancient Warriors: Changing Depictions of Fighting in the Rock Art of Arnhem Land, N.T.," *Cambridge Archaeological Journal* 4:2 (1994), str. 211.
5. Maurice R. Davie, *The Evolution of War: A Study of Its Role in Early Societies* (New Haven: Yale University Press, 1929), str. 247.
6. A.L. Kroeber, *Handbook of the Indians of California*: Bulletin 78 (Washington, D.C.: Bureau of American Ethnology, 1913), str. 151..
7. Christopher Chase-Dunn and Kelly M. Man, *The Wintu and their Neighbors* (Tucson: University of Arizona Press, 1998), str. 101.
8. Harry Holben Turney High, *Primitive War: Its Practice and Concepts* (Columbia University of South Carolina Press, 1949), str. 229
9. Lorna Marshall, "Kung! Bushman Bands," in Ronald Cohen and John Middleton. eds., *Comparative Political Systems* (Garden City: Natural History Press. 196.), str. 17.
10. George Bird Grinnell, "Coup and Scalp among the Plains Indians," *American Anthropologist* 12 (1910), str. 296-)
10. John Stands in Timber and Margot Liberty make the same point in their *Cheyenne Memorics* (New Haven: Yale University Press, 1967), str. 61-69. Také Turney High, op. cit., str. 147. 186.
11. Ronald R. Glassman, *Democracy and Despotism in Primitive Societies, Volume One* (Millwood, New York: Associated Faculty Press, 1986), str. 111.
12. Emma Blake, "The Material Expression of Cult. Ritual, and Feasting," in Emma Blake and A. Bernard Knapp. eds., *The Archaeology of Mediterranean Prehistory* (New York: Blackwell, 2005), str. 109.
13. Bruce M. Knauft, "Culture and Cooperation in I-Human Evolution," in Leslie Sponsel and Thomas Gregor, eds., *The Anthropology of Peace and Nonviolence* (Boulder: L Rienner, 1994), str. 45-
14. Roy A. Rappaport, *Pigs for the Ancestors: Ritual in the Ecology of a New Guinean People* (New Haven: Yale University Press, 1967), str. 236-237.
15. René Girard, *Violence and the Sacred*, translated by Patrick Gregory (Baltimore: Johns Hopkins University Press, 1977). stejně tak Ardrey and Lorenz, Girard starts from the absurd view that all social life is steeped in violence.
16. G. Lienhardt, *Divinity and Experience: The Religion of the Dinka* (Oxford: Oxford University Press, 1961), str. 281.
17. Elizabeth Arkush and Charles Stanish, "Interpreting Conflict in the Ancient Andes: Implications for the Archaeology of Warfare," *Current Anthropology* 46:1 (February 2005), str. 6.
18. *Ibid.*, str. 14.
19. James L. Haley, *Apaches: A History and Culture Portrait* (Garden City, NY: Doubleday, 1981), str. 95-96.
20. například Rappaport, op.cit, str. 234
21. Quoted by Robert Kuhlken, *Warfare and Intensive Agriculture in Fiji*, in Chris Gosden and Jonathan Hather, eds., *The Prehistory of Food: Appetites for Change* (New York: Routledge, 1999), str. 271. Práce také jako je Lawrence H. Keeley, *War Before Civilization* (University Press, 1996) and Pierre Clastres, *Archeology of Violence* (New York: Semiotext(e) 1994), and Jean Guilaine and Jean Zammit, *The Origins of War: Violence in Prehistory* (Malden, MA: Blackwell, 2005)
22. Verrier Elwin, *The Religion of all Indian Tribes* (London: Oxford University Press, 1955. str. 300.
23. Jonathan Z. Smith, "The Domestication of Sacrifice," in Robert G. Hamerton-Kelly, ed., *Violent Origins* (Stanford: Stanford University Press, 1987), str. 197. 202.
24. Christine A. Hastorf and Sissel Johannessen, *Becoming Corn-Eaters in Prehistoric America*: in Johannessen and Hastorf, eds., *Corn and Culture in the Prehistoric New World* (Boulder: Westview Press, 1994), zejména str. 428-433.

25. Charles DiPeso, *The Upper Prima of San Cayetano de Tumucacori* (Dragoon, AZ: Amerind Foundation, 1956), str. 19, 104, 252, 260.
26. Christy G. Turner II and Jacqueline A. Turner, *Man Com: Cannibalism and Violence in the Prehistoric American Southwest* (Salt Lake City: University of Utah Press, 1999), str. 460, 484.
27. A.L. Kroeber, *Cultural and Natural Areas of Native North America* (Berkeley: University of California Press, 1963), str. 224.
28. Harold B. Barday, *The Role of the Horse in Man's Culture* (London: J.A. Allen, 1980), např. Str. 23.
29. Richard W. Howell. "War Without Conflict," in *Nettleship*. op.cit., str. 683-684.
30. Berry J. Meggers, *Amazonia: Man and Culture in Counterfeit Paradise* (Chicago: Aldine Atherton, 1971), str. 108, 158.
31. Pierre Lemmonier, "Pigs as Ordinary Wealth," in Pierre Lemmonier, ed., *Technological Choices: Transformation in Material Cultures since the Neolithic* (London: Routledge, 1993), str. 132.
32. Knauff, op.cit., str. 50. Marvin Harris, *Cannibalism and Kings* (New York: Random House, 1977), str. 39.
33. Maurice Bloch. *Prey into Hunter: The Politics of Religious Experience* (Cambridge: Cambridge University Press, 1992.), str. 88.
34. "rank-and-fill", organizovaná práce je dalším produktem
35. Robert L. Carneiro, "War and Peace," in S.P. Reyna and R.E. Downs, eds., *Studying War. Anthropological Perspectives* (Langhorn, PA: Gordon and Breach, 1994), str. 12.
36. Cited and discussed in Marshall Sahlins, *Stone Age Economics* (Chicago: Aldine, 1972), str. 174, 182.

Poznámka: Autorem eseje je John Zerzán. Přeloženo z knihy *Twilight of the Machines*.

REWILDING, EKOFEMINISMUS A OŽIVENÍ MAGIE

Okay, takže pojďme začít s tím, že se vrátíme tam, kde to všechno začalo – žena a divoké jídlo. Kdysi bylo všechno jídlo divoké – a byly to ženy, které jej sbíraly. Ale to, co jsme dnes zapoměli, bylo, že žádný aspekt jídla, od sběru po přípravu ke spotřebě, nebyl nedotčený magickým rituálem. A protože zákaz magie, podrobování žen, nadvláda nad Zemí – zrození zemědělství – šlo ruku v ruce, vidím rewilding a shromažďování potravin jako místo pro ekofeministickou intervenci.

Mnoho „rewilderů“ se snaží vrátit k oddomestikovanějšímu stavu, do doby, kdy pravěcí lovci-sběrači žili „v harmonii“ se Zemí. Toulajíc se po krajině, tito předkové shromažďovali jídlo volně poskytnuté loukami a lesy, řekami a

oceány. Muži většinou měli na starost lov, a ženy byly z velké části oddány sběru a pěstování rostlinné potravy, stejně tak procesům, které je doprovázely, vaření, pečení, zpracování potravin a skladování potravin (košíkařství, keramika a zpracování zrna).

S přechodem na zemědělství a vlastnictví půdy a plodin se vše změnilo. Jídlo se od všem volně dostupného „daru“ matky přírody přesunulo k „produktu“ lidské práce, komoditě k nákupu, prodání a vydělání potem našeho těla. A to se stalo předzvěstí vyjmutí ženy z centra produkce potravin, které živilo rodiny a kmeny, a nahrazení jich „pracovními silami“, jež vytváří potraviny pro zisky.

Přestože se věřilo, že tento nový systém zemědělství byl přínosný, poskytuje více jídla pro všechny na předvídatelném základě – bylo to jen stěží tímto případem. Bylo odhadnuto, že raným zemědělstvím se produkovaly pouze asi tři pětiny potravin získaných ze sběru – a také bralo příliš námahy! Takže, proč farmaření?

Odpověď stále ještě není jasná. Ale Jacob L. Weisdorf z Ústavu ekonomie, Univerzity v Copenhagen, věří, že to bylo všechno o penězích. Zemědělství ponechalo zásobování potravinami v méně a bohatších rukou, a jejich nepřetržitá kontrola byla „nakonec potřebná pro vzestup moderní civilizace tím, že vytvořila základ pro pozdější proces industrializace a nekonečný hospodářský růst.“

A podle feministky Silvie Federici, co toto pro ženy znamenalo, bylo, že již neměly přístup k půdě, a kontroly nad plodinami, které pěstovaly (které jim zajišťovaly ekonomickou nezávislost). Nyní „jejich práce a jejich sexuální a reprodukční moci se staly pod kontrolou státu a transformovány do ekonomických zdrojů.“

Ale pointou tohoto příspěvku je uznání, že tato „ženská práce“ v raných společnostech byla očividně něčím více než produkcí. Shromažďování jídla a příprava nebyla jen tak nějakou prací, jak ji dnes definujeme (jako ekonomický instrument). Kdysi to byl proces celistvého duchovního rituálu, jímž se ctily posvátné sítě všech živých bytostí, a našeho místa v nich.

V antice „magie“ znamená znalosti o fungování přírody. Každá rostlina, strom a květina měla nějaký účel, a žádná jídelná aktivita od shromažďování po jzení byla bez požehnaná. Magické symboly plodnosti pro podporu bohatého sběru byly vetkány do shromažďovacích košů a vytesány do hrců. A rituální potraviny byly konzumovány při veřejných oslavách.

Některé pozůstatky těchto posvátných potravin stále dnes přebývají. Ve Švédsku buchtu věnované Sv. Lucii se datují zpět do zimy „pohanských“ festivalů světla vyskytujících se v době zimního slunovratu. Ale jejich spletné a slunečné kruhové tvary byly původně magické sluneční symboly hojnosti. Jak se říká důvěrně na Sv.

Lucii: „Obdař Sv. Lucii s dobrou náladou, a budeš v hojnosti po celý rok!

Dnes odzubeně jako folklór, příběhy manželek a cudných pověr, jsme zapomněli, že tato jídlová magie kdysi tvořila základ „ženského náboženství“, které souznělo k harmonizaci s životadárnými silami přírody. A to zničilo jejich staré způsoby uctívání Země, což bylo hlavní prioritou pro církev a stát (nový kapitalistický řád).

Od středověku byla magie žen označovaná jako čarodějnictví a trestána

upálením. Již nemohly malovat nebo vyřezávat magické symboly na jejich krby, hrnce a nádobí. Žádné panenky tkané z kukuřice pro plodnost nebo nabízení medoviny, mléka a vajec po ovocné stromy v rituálech radovánek – nebo jinde! Ve své knize *Caliban and the Witch* (Kalibán a čarodějnice) nás Federici žádá, abychom zvážili, proč tato válka byla vedena proti magii a ženě? „Co vlastně mělo být vymýceno, když byly tyto ženy odsouzeny ke kůlu?“

Perzekuce „starých způsobů“ jako čarodějnictví nepřispěly jen k desakralizaci přírody (vydláždila cestu pro její přeměnu na „zdroj“), ale jak tvrdí Federici, ustanovila půdu „pro “zdomáckopracnění“ žen“. Snížením na stav druhé třídy byly vymezeny k neplaceným pracím výchovy dětí, péče o seniory a nemocné a udržování domů. Tento proces se opakuje s kolonizací domorodých lidí, jejichž krajina byla přivlastněna zatímco se stali občany druhé třídy.

Mnoho ekofeministek vnímá nadvládu nad ženami a vykořisťování přírody jako neodlučitelně spojené – a mnohdy prioritou v environmentálním aktivismu v jejich práci. Jiné se snaží oživit naše duchovní spojení se Zemí, tj. pokud bychom vnímali přírodu jako „posvátnou“, pak bychom možná dvakrát přemýšleli o vykáčení starodávných pralesů nebo postříkování polí s toxickým chemikáliemi.

Ale ráda bych, aby se to posunulo ještě o krok dále, protože si myslím, že to byl zákaz „magie“ Země, který oddělil ženy od jejich přísunu pravomoci.

Znovuoživení magie uznáním toho, kým tyto čarodějnice skutečně byly – ženy, které žily mimo hranice společenských konstruktů dobrých žen a poslušných dcer. Byly ženami, které jak Alex Knight psal v *Who Were the Witches? – Patriarchal Terror and the Creation of Capitalism* (Kdo byly čarodějnice? – Patriarchální teror a vznik kapitalismu): „reprezentovaly celý svět, který noví evropští vládci toužili zničit: svět se silným ženským vedením, svět zakořeněný v lokálních komunitách, svět živých s magickými možnostmi.“

Mnohé z těchto žen byly herbalistky a porodní asistentky, ale většina z nich byla jen všední ženou – ne „čarodějnicí“. Jen se tvrdošíjně držely starého pohanství a

přírodních rituálů, řemesel a čarovného jídla tradičně používaného k žehnání jejich rodin a komunit štěstí a prosperitu.

Dnes rewildingové hnutí ožívá mnoho tradičních ženských aktivit, jako sběr divokého jídla, vaření v jámě, pletení košíků, fermentace, bylinné lékařství – ale co je ještě velmi opomíjené je prastaré spojení magie žen. (Chci říct, že zde také byl magický lov a rituály mužů, ale i ty se zdají být přehlédnuty.) Rewilding zaměřený na „primitivní dovednosti“, „prastaré dovednosti“, „dovednosti přežití“ nebo „bushcraft“ málo kdy bere na vědomí svůj původní duchovní/magický kontext. Ráda bych viděla magický košíkářský workshop, který se zaměřuje na historické vzorce a motivy původně určené ke zvýšení úrodnosti krajiny a podpoře bohaté sklizně.

Hledání rovnováhy s přírodou může být cílem mnoha rewilderů, ale tohle znamená něco více než jen žít udržitelně. Pro naše předky lovce-sběrače byly tyto „dovednosti“ hluboce duchovní činností, a žít v rovnováze bylo rituálem a magickým uznáním a poděkováním přírodě za její životadárné dary.

Takže jako rewilderka a ekofamenistka vidím práci, jíž děláme při Sběru, jako způsob, jak oživit starověké způsoby vědomí, být v „pravém vztahu“ k přírodě a významným cyklům, které řídí veškerý život na planetě. Vidíme sběr „divokého“ jídla, které příroda poskytuje volně každý rok, jako hluboce podvrtný patriarchát (a tím nemyslím zejména muže. Ale politický a ekonomický systém, z něhož benefituje 1% na zádech mnoha).

Návrat k čarovným způsobům sběru, zpracování a přípravy divokého jídla nám připomíná, že jídlo je posvátný dar matky přírody, ne jen komodita ke koupi a prodeji na Wall Street. Sběrem rostlin v tandemu s měsíčními cykly nebo vytváření receptu na divoké pesto (využíváním magických vlastností divokých bylin), se může zdát trochu legrační, ale myslíme si, že je velmi důležité, že oživíme-li základní víry našich předekyň ceremoniálním sběrem a rituální přípravou našeho jídla, můžeme vytvořit energii pro nás prospěšnou, jednoho k druhému a našim komunitám.

Naši raní předkové lovci-sběrači neviděli rozdíl mezi sebou a přírodou, mezi duchovním a materiálním světem. Věřili, že naše duše a duše Země (anima mundi) byly nepodělitelně spjaty. A tak jako mé předkyně přede mnou chápu magii jako způsob, jak cítit a zvyšovat životadárnou plodnost Země, nedílnou součást nejen k našemu blahobytu a našich komunit – ale samotné přírody.

Poznámka: Článek byl přeložen z webové stránky gathervictoria.com.

O CIVILIZACI JAKO NEPŘÍTELI, NEUDRŽITELNOSTI „ZELENÝCH“ TECHNOLOGIÍ A ÚNOSNÉ KAPACITĚ S DERRICKEM JENSENEM

Derrick Jensen: Často se říká, že schopnost rozpoznat vzory je jeden ze znaků inteligence. Takže zde vyjmenuji seznam vzorů, a uvidíme, zdá se nám je podaří rozpoznat v době kratší než pět nebo šest tisíc let. Když přemýšlíte o pláních a stránkách Iráku, je první věcí, jež vás napadne, běžnost cedrových lesů tak hustých, že se sluneční světlo nikdy nedotkne země. To je, jak to je.

První písemný mýtus této kultury je Gilgameš a odlesňování kopců proto, aby byla vybudována města. Když přemýšlíte o arabském poloostrově, je první věcí, která vás napadne dubová savana? To je tím, co bývala. Pojdme trochu na západ, a dostanete cedry Libanonu. Pořád ale mají jednu na své vlajce. Řecko bylo hustě zalesněno. Platón připomněl to, jak odlesňování zničilo v Řecku kvalitu vody. A jsem si jist, že ti u moci, řekli: No, musíme to studovat o trochu déle, abychom si byli jistí, že je zde nějaké spojení. Itálie byla hustě zalesněna, severní Afrika byla hustě zalesněna. Lesy v severní Africe byly vykáčeny díky egyptskému a fénickému námořnictvu.

Použil jsem velmi specifickou definici civilizace. Zde je to, co jsem napsal v knize Endgame: Pokud budu uvažovat o zhroucení civilizace, musím definovat, co to je. Díval jsem se do některých slovníků. Webster's označuje civilizaci za „vysoký stupeň sociálního a kulturního rozvoje“. Oxfordský slovník angličtiny ji popisuje jako „rozvinutý nebo pokročilý stav lidské společnosti“. Všechny ostatní slovníky, které jsem prověřoval, byly podobně pochvalné. Tyto definice, bez ohledu na to, jak stejně sdílejí, ani jedna mi v nejmenším nepomohla. Zdálo se mi, že jsou beznadějně nepřesné. Po jejich přečtení jsem stále netušil, co to sakra je: dostatečně definovat, rozvést nebo pokročit, prosím. Napadlo mě, že definice jsou také velmi účelové sami pro sebe: lze si představit, jak by autoři slovníků sebe jako členy zařadili do “chabého, nevyvinutého nebo zaostalého stavu lidské společnosti”? Najednou mě došlo, že všichni spisovatelé, včetně spisovatelů slovníků, jsou propagandisté, a uvědomil jsem si, že tyto definice jsou ve skutečnosti značným kusem propagandy, stručnou artikulací arogance, která vedla ty, jež věří, že žijí v nejvíce pokročilé – a nejlepší – kultuře, ve snaze zavést silou tento způsob bytí na všechny ostatní.

Definoval bych civilizaci mnohem přesněji, a věřím, že více užitečně, jako kulturu – která je komplexem dějů, institucí a artefaktů -, která vede k a vychází z růstu měst

(civilizace: od civis, což znamená občan (měšťan), z latiny civitatis, což znamená město-stát), s městy je definována – tak, aby se odlišila od tábořišť, vesnic, atd.- kde lidé žijí více či méně trvale na jedno místě v hustotě dostatečně vysoké na to, aby to vyžadovalo rutinní dovoz potravin a dalších nezbytností k životu. Takže vesnice kmene Tolowa po 500 let, tam, kde žijí v Tu'nes (dlouhý palouk v jazyce Tolowa), nyní nazýváme Crescent City, Kalifornie, nebylo městem, jelikož Tolowa jedli zdejší lososy, škeble, jeleny, borůvky aj., a neměli potřebu dovážet potravu zvenčí. Takže podle mé definice, Tolowa, neboť jejich způsob života nebyl charakterizován růstem měst-států, nebyli civilizovaní. Na druhé straně, Aztékové byli. Jejich sociální struktura nevyhnutelně vedla k velkým městům jako Iztapalapa a Tenochtitlán – když druhé z nich Evropané viděli poprvé, bylo daleko větším než jakékoliv město v Evropě, s počtem obyvatel pět krát větším než Londýn či Seville. Krátce před zdemolováním Tenochtitlánu a zmasakrováním nebo ztročením jeho obyvatel, španělský objevitel a dobyvatel Hernán Cortés poznamenal, že to bylo snad nejkrásnější město na světě, které viděl. Ať krásné nebo ne, Tenochtitlán potřeboval, stejně jako všechna města (často násilně) dovážet potraviny a jiné zdroje. Děj každé civilizace je dějem o vzestupu měst-států, což znamená, že je to děj o neustálém přísunu zdrojů do těchto center (ve snaze je udržet a přimět, aby rostla), což znamená, že je to děj rostoucího rajonu neudržitelnosti za neustálého vykořisťování země.

Německý Reichskanzler Paul von Hindenburg popsal vztah perfektně: „Bez kolonií žádné zabezpečení nebude, pokud jde o získávání surovin, bez surovin nebude žádný průmysl, bez průmyslu nebude přiměřené životní úrovně a bohatství. Proto Němci potřebují kolonie.“

Samozřejmě někdo již žije v koloniích, i když to zřejmě není podstatné.

Ale je toho více. Města nevznikají v politických, sociálních a ekologických vakuích. Lewis Mumford, v jeho dvousvazkové knize Mýtus stroje (Myth of the Machine), používá termín civilizace „k označení skupiny institucí, které jako první dostali třídu pod královský majestát. Její hlavní funkce, konstantní v různém poměru v průběhu dějin, jsou centralizace politické moci, rozdělení do tříd, celoživotní dělba práce, mechanizovaná výroba, vzrůst vojenské síly, ekonomické vykořisťování slabých a univerzální zavedení otroctví a nucené práce pro průmysl a vojenské účely.“ (antropolog a filozof Stanley Diamond podal toto trochu stručněji, když poznamenal „civilizace vzniká z dobývání v cizině a represe doma.“) Tyto atributy nejsou vlastní jen této kultuře, ale všem civilizacím, což civilizaci dělá špatnou vizitku. Ale podle Mumforda, civilizace má další zhoubné tváře podobné. A pokračuje: „Tyto instituce by úplně zdiskreditovali prvotní mýtus božského majestátu jako i odvozený mýtus stroje,

pokud by nebyly doprovázeny dalším souborem kolektivních vlastností, které zaslouženě vyžadují obdiv: vynález a udržování psaných záznamů, růst vizuálních a hudebních umění, snaha rozšířit okruh komunikace ekonomického styku daleko mimo dosah každé lokální komunity: nakonec cíl zajistit dostupnost objevů a vynálezů a vytvořit pro všechny lidi, díla umění a myšlenky, hodnoty a cíle, které každá skupina objevila.“

A stejně jako Šílený Max anebo jak by vypadal konec civilizace, tohle je to, proč je pro nás tak důležité vytvářet rovnostářské komunitní struktury teď, abychom nahradili ty, které upadají. Chytrí revolucionáři všech dob dělali následující: současně se snažili vyhnat Brity, američtí vlastenci (pro všechny jejich četné chyby) vytvořili své vlastnictví soudnictví k nahrazení Korunního soudního systému. Je to stejné s irskými a mnohými dalšími odpůrci impéria.

Civilizace se zhroutlí, a proto musíme nyní budovat tyto hodnoty a struktury. Psal jsem to v Endgame: Pokud jste jednoduše někým jiným, než necitelným, pravděpodobně souhlasíte, že civilizace se chystá k pádu, ať pomáháme tomuto cíli nebo ne. Pokud s tím nesouhlasíte, pravděpodobně si nemáme co říct. Pravděpodobně jsme se také shodli, že tento pád bude komplikovaný. Shodli jsme se dále, že od vzniku průmyslové civilizace je systematicky rozebírána ekologická infrastruktura živé planety, čím dříve přijde úpadek civilizace (těž můžeme pomoci s úpadkem), tím více zůstane života, který poté bude podporovat jak lidi, tak nelidské bytosti.

Pokud s tím vším souhlasíte, a pokud si nechcete špinit vaši spiritualitu a svědomí s fyzickou prací na pomoc pádu civilizace, a pokud je vaším primárním zájmem skutečně blaho těch (lidí), kteří budou žít během a bezprostředně po pádu (jako odpůrci proti jednoduchému růstu tohoto problému, přestože jste příliš vystrašení, abyste hovořili o pádu, ale taktéž dovolili někomu jinému to udělat) pak vzhledem k tomu (a opakuji tohle ke zdůraznění), že civilizace se chystá k pádu tak jako tak, bude vás potřeba k přípravě lidí na pád. Namísto útočení na mě pro mé závěry, můžete jít roztrhat asfalt volných parkovišť pro předělání na sousedské zahrady, jít učit lidi, jak určit místní jedlé rostliny, a to i ve městě (především tedy ve městě), takže lidé nebudou hladovět, pokud nebudou moci jít do obchodu pro potraviny.

Vše tohle potřebujeme. Potřebujeme lidi, kteří odstraní přehrady a lidi, kteří vyřadí elektrickou infrastrukturu. Potřebujeme lidi k protestu a lidi, kteří se připoutají ke stromům. Také potřebujeme lidi, kteří zajistí, že mnoho lidí, jak jen je to možné, je vybavených k tomu, aby se vypořádali s dopady kolapsu. Potřebujeme lidi, kteří učí ostatní, jaké divoké rostliny jsou k jídlu, jaké rostliny jsou přírodními antibiotiky. Potřebujeme lidi vyučující ostatní, jak čistit vodu, jak stavět přístřeší. Tohle vše může vypadat jako podpora tradičních, lokálních znalostí, může to vypadat jako zrození zahrad, může to vypadat jako výsadba léčivých bylin a může to vypadat jako učení

lidi zpívat.

Pravdou je, že i když nevěřím, že projektování ekovesnic pomůže úpadku civilizace, poté, co přijde pád, jsem si jistý, že budu prvním v řadě, který bude klepat na jejich dveře žádající o jídlo.

Lidé, kteří odstraňují přehradu, nemají povinnost zajišťovat, aby lidé v domácnostech věděli, jak vařit na ohni. Mají však povinnost podporovat lidi, kteří dělají tuto práci.

Stejně tak, lidé pěstující léčivé rostliny (v rámci přípravy na konec civilizace), nemají povinnost atakovat přehradu. Přinejmenším však tito lidé mají povinnost neodsuzovat ty lidi, kteří si zvolili tuto práci. Ve skutečnosti mají povinnost jejich podpory. Obzvláště mají povinnost je nenahlašovat policii.

Je to stejně starý příběh: dobrou věcí na tom, že je všechno tak v prdeli, je, že kamkoliv se podíváš, je mnoho práce, která se musí udělat. Dělejte, co milujete. Dělejte, co můžete. Dělejte to, co nejlépe vyhovuje vašemu stanovišti. Všechno tohle potřebujeme.

To neznamená, že každý odstraňující přehradu a každý pracující na pěstování léčivých rostlin, pracuje na stejných cílech. Znamená to, že pokud tomu tak je, každý by měl vidět jak důležité je práce jiných.

Dále, odpor musí být globální. Akty odporu jsou více efektivní, když jsou velkého měřítka a koordinované. Infrastruktura je monolitická a centralizovaná, takže společné nástroje a techniky mohou být použity k demontáži v mnoha různých místech současně, pakliže je to možné. V kontrastu toho, práce obnovy musí být lokální. Chcete-li být skutečně efektivní (a vyhnout se reprodukci průmyslové infrastruktury), akty přežití a živobytí je potřeba vyvíjet v krajinách, kde budou prospívat. Lidé potřebují vstoupit do rozhovoru s každým kouskem země a všemi jejími lidskými a nelidskými obyvateli. To však samozřejmě neznamená, že nelze sdílet myšlenky, nebo že jedna technika čištění vody nebude užitečná v mnoha různých lokalitách. To znamená, že lidé v těchto místech musí sami rozhodovat o tom, co bude fungovat. Nejdůležitější ze všeho je, abychom se zeptali vody na veškerých místech a dostali od ní povolení, aby se rozhodla sama za sebe.

Hodně jsem znovu přemýšlel o vysílačích mobilních telefonů za Safeway, a teď vidím, jak se tyto různé přístupy osvědčují na tomto malém místě. Vysílač mobilních telefonů musí být poražen. Po obou stranách mu sousedí opuštěná parkoviště. Množství těchto opuštěných parkovišť se musí zvýšit. Zahrady mohou kvést na jejich místě. Můžeme dokonce dělat naši práci bok po boku.

Mnoho lidí věří, že technologie mohou vyřešit mnoho našich problémů, a to obzvlášť v oblasti produkce energie z tzv. „obnovitelných zdrojů“, především solárních a větrných. Jak byste na to odpověděl? Jak se ekologická krize vyostřuje, a jak se stává stále více zřejmé, že kapitalismus a ještě hlouběji průmyslová civilizace zabíjí planetu, stále více a více lidí bude vyhledávat falešná řešení této krize, řešení, která budou těm, kteří v ně věří, vyvolávat ze sebe dobrý pocit a zároveň umožňovat této kultuře pokračovat v destrukci a vykořisťování světa. A skutečně nezáleží na tom, jak jsou tato řešení absurdní a kontraproduktivní: pointou je dobrý pocit ze zachování tohoto způsobu života, nikoliv zastavení ničení.

Vzpomněl jsem si, není to tak dávno, kdy jsem měl tu smůlu pokusit se o rozhovor s „jasně zeleným environmentalistou“. Jasně zelený environmentalismus tvrdí, že ani průmyslová civilizace, ani kapitalismus, nejsou ze své podstaty neudržitelné, a skutečně se domnívá, že i velká města mohou být sama o sobě udržitelná. Z této perspektivy neudržitelnost jak civilizace a měst není funkční, ale spíše řešitelná snadno dostupnými technologiemi.

Průmyslová civilizace může být udržitelná? Obrovská města mohou být udržitelná? Víím, že to se ignoruje po celou historii koloniální expanze a impéria, v městech, v nichž se vždy zásobovali dobýváním či jinou krádeží z kolonií (podle definice žádné město nemůže dodávat vlastní potravu, stavební materiál, a tak dále). To ignoruje ekologii, poněvadž každé město ničí krajinu, na níž je postaveno, a zemi, z níž pochází zdroje (viděli jste v poslední době stáda bizonů v New Yorku?). Ignoruje spotřebu energie (podle definice žádný způsob života založený na neobnovitelných energetických zdrojích: ropa, uhlí, zemní plyn nemohou být nikdy udržitelný). Ve skutečnosti je to de-akceptace fyzických limitů všeho druhu: jak jeden ze zastánců uvádí, „Jasně zelený environmentalismus není tak o problémech a omezeních, které musíme překonat, než nástrojích, modelech a myšlenkách, které již existují pro jejich překonání. To ztrácí bezúčinnost protestu a disentu pro energizující důvěru ke konstruktivním řešením.“

Ignorování historie, ekologie a energie; a de-zdůraznění fyzického omezení, ještě to předstírá, že to má co do činění s udržitelností? Tento rozhovor se nekonal pod bedlivým dohledem ozbrojených strážců v bezpečném psychiatrickém oddělení, ani v masce typu Mlčení jehňátek.

„Jasně zelený environmentalismus“ získal tolik pozornosti, jelikož hodně lidem říká, co chtějí slyšet: že můžete mít industrializaci a planetu zároveň, nebo jinak řečeno, že můžete mít planetu a sežrat ji zároveň.

Ovšem nemůžeme. A tak jasně zelený environmentalismus a jiné formy popírání o naší situaci působí velké škody, když ztrácíme čas s „řešeními“ k udržitelnosti, které nemohou fungovat.

Jeden příklad, aby bylo vše jasné. V rozhovoru, který jsem zmínil s „jasně zeleným environmentalistou“, tvrdil, že města mohou být udržitelná. Odpověděl jsem, „Odkud berete jídlo, energie a vodu? Odkud to sakra je? Města vždy závisí na venkovských krajinách a zbavují tyto krajiny zdrojů. A jak poroste vaše město, budete muset obnažit stále větší plochu. Během posledních 6000 let města obnažují venkovskou krajinu. To jsme překročili limity.“

Pokračoval jsem, „Musíme zastavit obecný příběh, že můžeme mít všechno, a že můžeme mít průmyslovou kulturu a zároveň divokou přírodu, že můžeme mít ropné hospodářství a přitom mít stále lední medvědy.“

„Jasně zelený environmentalista“ odpověděl, „Každý systém, který v současnosti užíváme, který je neudržitelný, byl navržen k přepracování a je schopný být přepracován. Je docela možné, vytvořit nulový dopad, uzavřenou smyčku, metodu neutrality oxidu uhličitého vytvářející prosperitu, kterou by většina lidí mohla přijmout jako rozumnou.“

Odpověděl jsem, že tohle je vyjádřením víry, a požádal o příklad.

Řekl, „Zmínil jste těžbu. Ve skutečnosti je možné znovu získat minerály, navrhnout věci, aby byly rozebíratelné, čím se minerály lehce vyndají z věcí, když přestanou být používané, a změnit tyto kovy na nové díly pro nové věci.“

Zní to skvěle, že? Problém je, že i trocha zkoumání ukazuje, že nápad je blaf. Zde je něco z toho, co jsem se dozvěděl o recyklaci kovů pouze při hodinovém zkoumání.

Pojďme na hliník. Za prvé, musí být zahřátý na 750 stupňů Celsia. A jak toto uděláte udržitelným? To není řečnická otázka.

Dále, využití hliníků stoupl o 25 až 35 procent mezi roky 2005 až 2012, což znamená, že musí být každý rok využíván nový hliník, což znamená, že i když tato kultura bude recyklovat na 100 procent, budou muset být ještě bauxitové doly.

Dále, některý hliník je používán v elektronice, což znamená, že musíte mít otroky, oh, uh, společníky, aby to vyřešili. Toto jsou hrůzy elektroniky „recyklace“: deset let staří pracovníci v toxických podmínkách, poněvadž jejich

rodiče byli nuceni vojáky opustit jejich půdy, aby mohla být půda využita pro export plodin, z nichž mají peníze globální elity.

Dále, podle Wikipedie, „Recyklace zahrnuje tavení hliníkového šrotu, což je proces, který vyžaduje pouze pět procent energie použité k produkci hliníků z rudy. Nicméně, značnou částí (až 15 procent vstupního materiálu) je ušlá struska. Struska může procházet dalším procesem k extrahování hliníků... Bílá struska z produkce primárního hliníků a ze sekundární recyklace stále obsahuje užitečné množství hliníků, které lze extrahovat průmyslově. Tento proces produkuje ingoty hliníků, spolu s velmi složitým odpadem. Tento odpad je obtížně zvládnutelný. Reaguje s vodou a uvolňuje směs plynů (včetně, mimo jiných, vodík, acetylen a čpavek), které se spontánně vznítí při kontaktu se vzduchem; kontakt s vlhkým vzduchem vede k uvolnění velkého množství amoniakového plynu.“

A to je příklad, který používá k tomu, že města mohou být udržitelná?

Zde jsou dva kroky recyklace hliníků: „K produkci tekutého hliníku jsou bloky vloženy do pece a zahřívají se na $750\text{ °C} \pm 100\text{ °C}$. Struska se odstraní a rozpuštění vodík odplyne... To se obvykle provádí s chlorem a plyným dusíkem. Hexachlorethanové tablety se obvykle používají jako zdroj chloru. Může být také použit chloristan amonný, neboť se rozkládá především v chloru, dusíku a kyslíku při zahřátí.“

Hezké.

Dobře, nyní pojďme hovořit o oceli. Zde je hlavní titulek jasně zelených environmentalistů místních novin: „Recyklování ocelových zůstatků zamořil Kent. Článek začíná takto: Zdálo se to být dobrým nápadem v době vypouštění zůstatků z recyklačního procesu oceli na prázdná místa v Kentu. Ale nyní se podzemní voda stala stejně toxickou jako odtokový čistič.“

První věta v jiném článku: „Nejméně 80 Claymontských usedlostí se připojilo k zničujícímu soudnímu procesu, který se soustředil na továrny pro recyklaci oceli, s níž jsou dlouhodobé problémy, v případě, který konstatuje, že vlastníci selhali v několika roční kontrole jedovatých oblaků toxického prachu.“

Ale je to mnohem horší: 83 procent veškeré oceli se již recykluje v USA. To znamená, že jen 17 procent další může být recyklováno před tím, než dosáhnete 100 procentní recyklace, což znamená, že 100 procentní recyklace by stále vyžadovala doly a hutí. A také by si to vyžadovalo otroky v Brazílii, otroky, kteří žijí nevysslovně ubohé životy při získávání dřevěného uhlí (v procesu, který přímo přispívá k odlesňování Amazonie) pro brazilský železářský průmysl, s hlavním kupcem, kterým

je americký ocelářský průmysl.

Dále, kovový odpad je recyklovatelný k produkci oceli v obloukové peci zahřáté na 1800 stupňů Celsia. Odkud pro to získáte energii? Jak to uděláte udržitelným způsobem? A odkud vezmete energii k přepravě těchto kovů k těmto pecím? Jak tohle uděláte udržitelným způsobem?

Pojďme se přesunout k mědi. Z webových stránek měděného průmyslu: „I když prakticky nekonečná recyklovatelnost je ekologickou výhodou pro využití v různých produktech, světová poptávka nemůže být uspokojena jen sekundární mědí.“

Pokračující produkce nové mědi je také nezbytností pro uspokojení lidských potřeb. Naštěstí, bohaté rezervy byly identifikované do poslední pro generace.“

Takže, ještě jednou, ani 100 procentní recyklace neodstraní „nutnosti“ dolů nebo vyvlastnění nebo udržitelnost.

Samozřejmě, že mnoho mědi je používáno v elektronice, a přesto si nemyslím, že chceme mluvit o toxicitě elektronického odpadu, a s jistotou bych řekl, že jasně zelený environmentalista to nedělá.

Na začátku, když jsem řekl, že tyto myšlenky byly bláznivé, a že se šílenci dostali do azylu, nebyl jsem ani nahněvaný, ani přirozený. Jednou z vhodných definicí šílenství je provádět ty samé akce znovu a znovu a očekávat jiné výsledky. Technologizace na planetě byla katastrofou pro reálný, fyzický svět, a pro chudé a pro domorodce. A nejsou žádné důkazy o tom, že další technologizace bude něčím jiným než tím, čím je již několik tisíce let (říkají, že jediný náznak inteligence je schopen rozpoznat vzory: pokud tito lidé nemohou rozpoznat tyto vzory za 6000 let, myslím, že je bezpečné říct, že nikdy nerozpoznají). Jinou vhodnou definicí šílenství je nebýt v kontaktu s fyzickou realitou. Říkat, že těžba a recyklace minerálů může být udržitelná, je ignorování fyzické reality. Říkat, že města a civilizace skutečně mohou být udržitelnými, je ignorováním fyzické reality. Kalkulace, které jsme právě prováděli pro těžbu, mohou být provedeny ke kalkulaci pro zajištění dodávek potravin, stavebních materiálů, energie nebo odpadu. Je šílené lpět na přesvědčení, že můžeme mít civilizace a také planetu.

Příliš mnoho lidí říká příliš mnoho lží, aby se sami cítili příliš pohodlně, když si tato kultura udrží nerušeně svou destruktivní cestu.

Je nejvyšší čas čelit pravdě.

Převládajícím marxistickým názorem je, že většina našich zdrojů je konzumovaných v prvním světě, ve vyšších třídách a že po revoluci budou zdroje lépe přerozděleny k využívání. Pointou tohoto argumentu je, že neexistuje problém přelidnění. Podle vašeho názoru, jaká je „únosná kapacita“ lidské populace na planetě? Únosná kapacita planety (není třeba děsit uvozovkami) vzhledem k vraždě planety klesá každý den. Místo, kde žiji, bylo před 180 lety doslova plné lososů. Dnešní populace je mnohem menší. Celého světa ubývá. Celková populace ryb v oceánech se snížila o 90 procent za posledních 150 let. Je zřejmé, že planeta může trvale zabezpečit méně lidí, než mohla dříve.

Samozřejmě únosná kapacita je definována jako to, kolik z určitého druhu může být trvale podporováno v dané oblasti. Takže skutečnost, že lidé přesahují únosnou kapacitu, neznamená, že únosná kapacita neexistuje. To znamená, že lidé trvale narušují schopnost planety podporovat život. Kniha k přečtení na tuto otázku je „Overshoot“ Williama Cattona.

Náš diskurs únosné kapacity je obecně absurdní jako zbytek našeho diskursu. Nejčastěji se to prostě ignoruje. Řeč o únosné kapacitě často spadá do jednoho ze tří táborů, žádný z nich nejsou zvláště užitečný, všechny podporují status quo.

Vše začíná a končí s populací. Je zde jednoduše příliš mnoho lidí. Viděli jste fotky. Přeplněné ulice v Kalkatě, zbídačené děti s obrovskými hladovými očmi a nafouklými břichy v Mexiku, uprchlické tábory v Africe, masy Číňanů napěchovaných ve špinavých městech. Země nemůže podporovat tato čísla. Něco bylo odevzdáno.

A slyšeli jste argumenty. Spojené státy musí uzavřít své hranice, aby zabránili imigraci z chudých zemí. Když se konečně dostala naše vlastní porodnost dolů natolik, že se více či méně stabilizovala populace, to poslední, co potřebujeme, je banda chudých (hnědých) lidí pohybujících se v davu na nás (víme také, že jakmile zde budou, budou se množit mnohem rychleji než my a brzy nás budou převyšovat).

Často reaguji na tento argument tím, že říkám, že jsem pro uzavření hranic z Mexika (a všude jinde, když na to přijde, tak celou cestu až do bio-regionálních hranic), ale že je zavřeme nejen pro lidi, ale také přísunu zdrojů. Žádné banány z Mexika. Žádnou kávu. Žádnou ropu. Žádná rajčata v lednu. Mnoho lidí, kteří opouští své rodiny v Mexiku (nebo jakékoliv chudé zemi), aby mohli jít do Spojených států pracovat, to nedělají proto, že by nesnášeli své manžely nebo manželky, ani se ještě ve své terapii nedostali do stavu, v němž se cítí dobře při hovoření o tomto pohodlí (o mnoho méně konajících). Není to ani zpravidla, protože se nudí v Cancun, Acapulco a jejich dalších běžných letovisech a že by se rozhodli tuto turistickou sezonu uskutečnit Reality

Tour na fazolových polích v údolí San Joachin. Přicházejí onou či jinou cestou, poněvadž integrita jejich zdrojové základny a jejich komunity (pokud by se ještě mohlo hovořit o rozdílech) už byla kompromitována: zdroje byly ukradeny a komunita se rozpadla. Samozřejmě, že tato migrace je součástí rozpadu. Od počátku dějin je tohle důvod, proč lidé přicházejí z venkova do měst.

Dalším způsobem, jak o tom mluvit je všimnout si výrazů: přelidnění, nulový populační růst. Jak by se lišilo naše pojednání, kdybychom mluvili namísto toho o nadměrné spotřebě a nulovým růstu spotřeby? Tento posun v diskursu se nestane samozřejmě, neboť nulovým růstem spotřeby by došlo ke zničení kapitalistické ekonomiky.

Spojené státy tvoří méně než 5 procent světové populace, ale využívají více než jednu čtvrtinu světových zdrojů a vytváří čtvrtinu světového znečištění a odpadu. Pokud porovnáte průměrného občana USA s průměrným občanem Indie, zjistíte, že americký používá padesátkrát více oceli, padesát šestkrát více energie, sto sedmdesátkrát více motorových paliv a tři stakrát více plastů. Přesto naše obrázky přelidnění se obvykle skládají nikoliv z těch, kteří nejvíce škodí, primárních pachatelů (nemůže být příliš mnoho (středo-třídních) Američanů, může?), ale místo toho jen primárních (lidských) obětí.

Aspoň částečně v reakci na zjevnou aroganci a nesmyslnost těch, kteří chtějí zastavit, aby chudí měli děti, ale nevdají jim, že bohatí mají SUV (a jaderné zbraně), jsou zde ti, kteří tvrdí – stejně absurdně a arogantně – že všichni, kteří mluví o nosné kapacitě, jsou rasističtí a třídní. Dokonce používat únosnou kapacitu v tomto davu, je jako syčet a pískat, stejně jako nadávat na Neomalthusiána. Myslím, že argumentem je, že proto, že někteří z těch, kteří chtějí chránit tento vykořisťovatelský způsob žití, používají únosnou kapacitu jako prostředek sociální kontroly proti chudým – jak mi řekl kamarád aktivista indián: „Jediný problém, který mám s kontrolou populace je, že i já vím, kdo bude kontrolujícím.“ – pak pojem nosnosti musí být sám rasistický a třídní.

Tohle se zdá být podobné, předpokladem, poněvadž Hitler tvrdil (falešně), že Německo bylo napadeno Polskem, a že kvůli tomu museli Němci zaútočit, a podobný argument běžně používaly Spojené státy stejně jako jiné imperiální síly, takže kdokoliv tvrdí, že jde o sebeobranu, lže. Tito lidé zdá se, že zapomínají, že zneužití argumentu není vyvrácení argumentu samotného.

Horší je tento argument, že samotný pojem únosné kapacity je výmysl určený pro sociální kontrolu, na rozdíl od jednoduchého prohlášení o omezení, slouží těm u moci tak účinně, jak to ignorovat nebo de-zdůrazňovat spotřebu zdrojů, když se mluví o překročení hranice únosnosti, neboť to jde ruku v ruce s odmítnutím (a limity únosnosti), které charakterizují tuto kulturu. Slyšel jsem od

sociálních justičních aktivistů, že co by bylo zapotřebí, je žádat, aby chudí na světě měli fiskální úroveň bohatých? No, dalších třicet planet pro jednu věc. Jsou to nebezpečné – a hloupé – otázky. V této kultuře je bohatství měřeno něčí schopností konzumovat a ničit. To znamená, že se snaží industrializací chudých dále poškozovat planetu. Vzhledem k tomu, že průmyslová produkce vyžaduje vykořisťování zdrojů, je bohatství jedné skupiny vždy založené na ochuzování země někoho jiného, znamená to, že na konečné planetě, tvorba jednoho člověka (fiskální) bohatství je vždy na úkor chudoby mnoha dalších. Tohle jsou důvody, proč je ta otázka stupidní. Je to nebezpečné, jelikož to slouží jako propaganda k udržení hraní hry aktivistů a chudých, která jim neslouží dobře, a která nikdy nemůže být vyhrána, namísto ukončení této hry a snahy sesadit systém.

Po dobu nejméně posledních deseti let se hodně diskutovalo a to především těmi, jejichž údajné obavy o udržitelnost je krytím pro vykořisťování, ale i mezi těmi, kteří by měli vědět lépe, co je to, co se nazývá trvale udržitelný rozvoj. V tomto výrazu, vývoj je synonymem pro industrialismus, pro ničení, jak rozvoj přírodní zdrojů. Podle této definice, udržitelný rozvoj je zřejmě oxymoron. Průmysloví lidé konzumují více zdrojů a způsobují více škod, než neprůmysloví lidé. „Rozvoj“ průmyslových zemí byl a nadále bude neudržitelný pro vyspělé země a pro svět jako celek a další „rozvoj“ světa bude dělat věci jen horší.

No, to se někdy nezastaví. Na nějakém místě, pravděpodobně v ne příliš vzdálené budoucnosti, bude existovat daleko méně lidí na této planetě. Bude o mnoho méně, co by planeta mohla podpořit – a podpořila – před námi přesahující kapacitu, protože velké zásobárny divokého jídla nejsou (nebo byly otráveny), ornice je pryč. Říkám, že to neznamená, že nesnáším lidi. Daleko od toho. Před několika týdny jsem dostal email v reakci na mé tvrzení, že jedinou udržitelnou úrovní technologie je doba kamenná. Ten člověk řekl, „Nemyslím si, že z doby kamenné něco bude podporovat v blízkosti současnou světovou populaci. (Samozřejmě souhlasím.) Takže vrátit se k této úrovni znamená buď zabít mnoho lidí, nebo nemít mnoho dětí a vyčkávat na snížení populace. Nebo necháme válku nebo další mor dělat svou práci? Je to, co máte v úmyslu?“ Odpověděl jsem, že co jsem navrhl, překvapivě dost, je, že se podíváme upřímně na naši situaci. A naše situace je, že jsme překročili únosnou kapacitu. Otázka zní: Co budeme dělat?

Jo, a ještě jedna věc. Právě teď více než polovina narozených dětí na této planetě, je nejen neplánovaných, ale nechtěných. Což naznačuje velmi jednoduché řešení přelidnění: dát ženám absolutní reprodukční svobodu.

Poznámka: Na otázky, které pocházejí z rozhovoru, který vyšel v jednom radikálně levicovém online magazínu, odpovídal dlouholetý environmentální aktivista a autor více než 20 knih Derrick Jensen (derrickjensen.org).

ZNIČTE SVĚT A ČIŤTE SE DOBŘE

Byl jsem několikrát označen za environmentálního extrémistu, protože věřím, že reálný svět je důležitější než ekonomika, a proto, že věřím, že se má udělat cokoli je potřeba pro zastavení této těžební kultury před zabitím planety, která je naším jediným domovem.

Označení někoho za extrémistu je běžným rétorickým nástrojem pro demonizaci „extrémisty“ a znevěrohodnění něčí perspektivy. Je to trochu lokomoce rétoriky světa, kterou dělá každý. Nacisté říkali, že Židé byli extrémisté. Otrokáři říkali, že abolicionisté byli extrémisté. Otcové zakládající Spojené státy si stěžovali na to, jak je chudí indiáni ohrožovali, když kradli indiánům půdu.

Dnes Spojené státy bombardují extrémisty celého světa, častokrát používají jako odůvodnění skutečnost, že extrémisté chtějí bombardovat Američany; koho oni označující za extrémisty. Korporátní obhájci a další pravičáci často bez důvodně nazývají environmentalisty „extrémisty“. Chcete označit geneticky modifikované organismy (GMO)? Nazvou vás extrémisty. Chcete oblasti oceánu

za limity rybaření. Nazvou vás extrémisty. Chcete zastavit těžbu starých vzrostlých lesů? Nazvou extrémisty.

Děje se to také na osobní úrovni. Průměrný násilník by nikdy nespáchal své znásilnění, pokud by se tak nedělo kvůli extrémnímu chování jeho oběti.

Nárok na ctnost

Vždy se vyplatí se prezentovat jako někdo rozumný – někdo s rozumným přístupem – a oponenta nebo nepřítel jako někoho nepřiměřeného, extrémistu.

Robert Jay Lifton psal o tom, jak lidé nemůžou svolit žádná masová zvěrstva, bez toho, co nazval „nárokem na ctnost“. To znamená, že musí přesvědčit ostatní, a především sami sebe, že ve skutečnosti nepáchají zvěrstvo, ale spíše pozitivní dobro. Nacisté nepáchali masové vraždy a genocidy, ale čistili árijskou „rasu“. Spojené státy nikdy nespáchaly masové vraždy, krádeže a genocidy, ale spíše „naplňovaly svůj úděl“. Dominantní kultura nezabíjí planetu, ale „rozvíjí přírodní zdroje“.

Tohle vše platí také pro náš osobní život. Ani jednou v životě jsem nebyl za pitomce, mám tím na mysli, že pokaždé, když jsem byl zjevným pitomcem, měl jsem své činy plně racionalizované.

A podobně téměř nikdo se nebude zamýšlet nad tím, že jeho postavení je extrémní. Jejich vlastní pozice je tou rozumnou, jinak by v ní nebyli. A jejich pozice je v centru, protože tak to je z jejich vlastní perspektivy. Platí to stejně tak pro kapitalisty jako pro křesťany, ateisty, environmentalisty, scientology nebo členy rodiny Mansona.

Vše to hovoří pro zesílení racionalizace.

Ale to neznamená, že bychom sepjali naše ruce a dali se na jakýkoliv druh relativismu. Skutečnost že je argument zneužíván, neznamená, že takový argument není nikdy pravdivý. Omluva Němců pro vtrhnutí do Polska na začátku druhé světové války byla ta, že nestranní Polští vojáci napadli německé zřízení. Skutečnost, že tito „polští vojáci“ byli Němci v Polských uniformách, neznamená, že si nikdo nikdy nemůže nárokovat sebeobranu. Skutečnost, že lidé racionalizovali zvěrstva, neznamená, že nikdo nikdy nespáchá zvěrstva, a neznamená to, že každý výrok každého činí v obraně jeho akcí racionalizovaným.

Před lety jsem se pohádal s jednou ženou o tom, zda je znásilnění špatná věc. Říkal, jsem, že je. Ona – a mám potřebu říct, že svého času chodila s postmoderním filozofem, a pak ho pustila k vodě a získala zpět svůj zdravý rozum – odpověděla: „Ne, můžeme říct, že znásilnění je špatná věc. Ale protože lidé stanovují všechny

hodnoty“ – a samozřejmě, že tvrzení je samo, jak nepřesné, tak velkou částí problému – „můžeme se rozhodnout zda je či není znásilnění špatné.“

Není na tom nic neodmyslitelně dobrého nebo špatného. Tak je to. Ted' můžeme zcela jistě vyprávět řadu příběhů, které nám dávají víru, že znásilnění je špatné, to znamená, že můžeme vytvořit řadu příběhů posílených poznáním, že je znásilnění špatné, ale stejně tak bychom mohli vytvořit řadu příběhů, které nám řeknou pravý opak.

Existuje věc, v níž měla pravdu: Určitě můžeme vytvořit řadu příběhů, které udělají hrdinství ze znásilnění (nebo hrdiny z árijců a démonizují Židy, nebo udělají hrdinství z kapitalismu a démonizují každého, kdo s ním nesouhlasí, a tak dále).

Aplikací tohoto na environmentální „extrémismus“ můžeme jistě vytvořit množství příběhů, které nám dávají víru, že dává smysl odlesňovat planetu, vysávat oceány, ochuzovat většinu lidí. Jestliže jsou tyto příběhy účinné dostatečně, aby nás přesvědčily, pak jsou tyto příběhy důležitější než fyzická realita. Nedávají jen smysl pro zničení světa, ale abychom se tak cítili dobře, a cítili se dobře o zabití každého/každé, kdo se nás snaží zastavit.

Ne všechny příběhy jsou si rovný

Ale ne všechny příběhy jsou si rovný. Například, co když vám někdo bude vyprávět příběh za příběhem vychvalující jedení psích hoven. Říkali jste tyto příběhy, protože jste byli dítě. Věřili jste jim. Můžete jíst psí hovna v rohlíku, zmrzlinu ze psích hoven, psí hovna generála Tsoa. Možná vaše enkulturalizace je natolik silná, že vám psí hovno opravdu zachutná. Ale máte fyzické tělo, a bez ohledu na to, jaké si vyprávíte příběhy, tato strava vás může přivodit nemoc nebo vás zabít. Jestli chcete příklad o něco méně hloupý, nahraďte slovo Big Mac, Whopper nebo Coca Cola za psí hovno.

Existuje záchytný bod: Fyzická realita nakonec trumfne příběh. Má na to. Jen to může trvat delší dobu. V případě destrukce planety touto kulturou si to dosud bere nějakých 6000 let (samozřejmě podstatně méně pro její oběti).

Bez ohledu na to, jaké si vyprávíte příběhy, požitelná voda je dobrá věc. Nedávno jsem viděl článek , který začínal: „Frakovat pro získání ropy a zemního plynu, nebo mít dostatek pitné vody. Tohle je možné dilema, jemuž čelí čtveř země, včetně Spojených států, podle nového reportu zveřejněného Institutem světových zdrojů (World Resources Institute) minulý týden – ačkoliv experti nesouhlasí s reálnými implikacemi reportu a co by pro to mělo být

uděláno.“ Novináři evidentně považují za naprosto zdravé, aby se zvažoval výběr mezi mít vodu k pití nebo ropu a plyn z dilema frakování, a považují za naprosto rozumné, aby „experti“ nesouhlasili s tím, co mám být pro to uděláno. Tohle je šílené.

Jsme zvířata. Potřebujeme čistou vodu k pití. Potřebujeme čerstvou a zdravou potravu k jídlu, Potřebujeme obyvatelný svět. Bez nich bychom zemřeli.

Zdraví reálného světa je založeno na funkční, zdravé, udržitelné morální filozofii. Musí to tak být, je to zdrojem života.

Environmentální extrémismus existuje

A teď konečně něco k environmentálnímu „extrémismu“. Věřím, že environmentální extrémisté existují. Věříme, že je extrémistické, aby se záměrně vyrobily kvadriliony smrtících dávek plutonia. Věřím, že je extrémistické bombardovat měsíc.

Věřím, že je extrémistické vybudovat tak mnoho přehrad – více než jedna obrovská přehrada denně za stovky let, že 25% světových řek již nedosáhne oceánu. Věřím, že je extrémistické vybudovat více než 70 000 přehrad jen ve Spojených státech, které přesahují šest a půl stopy (pokud bychom odstraňovali jednou z těchto přehrad každý den, trvalo by 200 let, než bychom je odstranili všechny: lososi nemají čas, jeseteři nemají čas). Věřím, že je extrémistické dovést migrace lososů k zániku, migrace lososů tak rozsáhlé, že řeky byly „zčernalé a hýřící se“ rybami, migrace, že jste je slyšeli na kilometry daleko předtím, než je viděli.

Věřím, že je extrémistické přivést holuba stěhovavého k zániku, holuby, kteří létali v hejnech tak obrovských, že zatemnilí nebe na dny. Věřím, že je extrémistické, aby na 200 druhů vyhynulo každý den. Věřím, že je extrémistické, jak řekl biolog Michael Soulè, zapříčinit konec evoluce obratlovců. Věřím, že je extrémisté svět koupat v endokrinních disruptorech. Věřím, že je extrémistické zamořovat oceány plasty, že je tam desetkrát více plastů než fytoplanktonu (představte si, že z jedenácti kousnutích jich je deset plastových).

Věřím, že extrémistické je mít ekonomiku založenou na nekonečném růstu na konečné planetě. Věřím, že je extrémistické mít kulturu založenou na výzvě „jděte a množte se“ na konečné planetě. Věřím, že je extrémistické zničit 98% původních lesů, 99% původních mokřadů, 99% préríí. Věřím, že je extrémistické směřovat k jejich zničení.

Věřím, že je extrémistické umístit další nákupní centrum na největší zůstávající území sviště préríového v koloradském Front Range, zejména když byli svišti préríjní snížení o 98% svého rozsahu a populace. Věřím, že je extrémistické vysávat oceány,

způsobem, že pokud byste zvážili veškeré ryby v oceánech, celková váha by byla 10% z toho kolik jich tam bylo před 140 lety. Nezávislí vědci říkají, že oceány by mohly být zbařeny ryb během jedné generace.

Věřím, že extrémisté vraždí oceány. Věřím, že extrémisté vraždí celou planetu. Věřím, že je extrémistická masová produkce neurotoxinů (to jest pesticidů), které jsou vypuštěny do světa. Věřím, že je extrémistická změna klimatu. Věřím, že extrémistické je zabírat půdu každé domorodé kultury. Věřím, že je extrémistické spáchat genocidu proti každé domorodé kultuře. Věřím, že je extrémistické mít jednu kulturu pohlcující celou planetu.

Věřím, že je extrémistické se domnívat, že svět byl stvořen pro vás. Věřím, že extrémistické je činit jako kdyby jste byli jediný druh na planetě. Věřím, že je extrémisté činit jako byste byli jedinou kulturou na planetě. Věřím, že existují „environmentální extrémisté“ na této planetě, a věřím, že se jim říká kapitalisté. Věřím, že se jim říká „členové dominantní kultury“. Jsem přesvědčen, že pokud se nezastaví, zabijí tito extrémisté planetu. Věřím, že musí být zastaveni.

Poznámka: Autorem eseje je Derrick Jensen. Přeloženo z původního textu *Destroy the World... and Feel Good About It*.

ANARCHISTICKÉ ZNALOSTI A PRAXE

Anarchistická antropoložka Layla AbdelRahim měla mezi jinými svůj seminář na montrealském anarchistickém knižním veletrhu.

Seminář prozkoumává roli znalostí a vzdělávání v civilizované ekonomice.

A také způsoby, s nimiž sabotují odpor a revoluci. Probírá jak dočasné úspěchy tak důvody neúspěchu většiny revolucí, jenž byly důsledně kooptovány kulturou stratifikace a vykořisťování v minulém tisíciletí pro sestavení této zkušenosti pro trvalou změnu a životaschopnou planetu, v níž se bude dařit rozmanitosti.

Seminář *Where the Wild Things Go: Anarchist Knowledge and Practice* je nyní online dostupný v angličtině, můžete jej vidět na youtu.be/A_c4k3IYOPo.

POVSTALECKÁ DIVOKOST

„Nechceme jen o násilí mluvit; je to náš živel, náš každodenní osud... podmínky, v nichž jsme nuceni žít...“ — Os Cangaceros

Sociální kontrola je nemožná bez násilí. Společnost produkuje systémy racionalizovaného násilí k socializaci jednotlivců – aby se z nich stali užitečné zdroje pro společnost, přičemž některé z těchto systémů, takové jako jsou armáda, policie a trestní systém, můžou být ještě viděné odděleně kvůli neskutečné tvrdosti jejich násilí, ale z velké části se tyto systémy staly natolik propojené a tak významné, že činí jako jediný celek – celek, jímž je společnost, v níž žijeme.

Toto systematické násilí existuje většinou jako neustálá základní hrozba – subtilní, dokonce nudný, každodenní terorismus, který indukuje strach vystoupení z řady. Signály a příkazy od „nařízených“, kteří nám hrozí tresty a chudobou, ozbrojení, uniformovaní násilníci, kteří jsou tu, aby nám „pomáhali a chránili“ (cože!?!), přívál titulků o válkách, mučení, sériových vrazích a ulicích gangů, to vše nás dostává do choulostivého, základního, racionalizovaného sociálního násilí, jenž nás vede k tomu, abychom se báli a potlačovali své vlastní násilné vášně.

V ohledech na sociální násilí, které nás obklopuje, není žádné překvapení, že lidé jsou zmitáni do vidění veškerého násilí jako jednotné, monolitické entity, spíše než jako konkrétních činů a způsobů. Systém násilí produkuje společnost, která se stává monolitickou, která činí tak, aby udržovala samu sebe.

V reakci na tento monolitický systém násilí se vyvíjí „patologie pacifismu“. Pacifista neschopný vidět mimo sociální kategorie vytváří falešnou dichotomii, omezuje otázku násilí na etický/intelektuální výběr mezi přijetím násilí jako monolitického systému nebo úplného odmítnutí násilí. Ale tento výběr existuje pouze v říši bezcenných abstrakcí, protože ve světě, v němž skutečně žijeme, pacifismus a systematické násilí závisí na sobě vzájemně. Pacifismus je ideologie, která vyžaduje úplný sociální mír jako konečný cíl. Avšak úplný sociální mír by vyžadoval úplné potlačení individuálních vášní, které vytvářejí jednotlivé případy násilí – a to by vyžadovalo úplnou sociální kontrolu. Úplná sociální kontrola je možná jen pomocí neustálé hrozby policií, vězením, terapií, sociálním vyloučením, nedostatkem nebo válkou. Takže pacifistický ideál vyžaduje monolitický systém násilí a reflektuje sociální rozpor spojený s nutností, jíž se autorita snaží udržet mír v zájmu zachování hladce probíhajícího sociálního systému, což ale může učinit jen skrze zachovávání racionalizovaného systémového násilí.

Racionalizovaný systém násilí nezvěčňuje jen sám sebe, ale také evokuje reakce,

často ve formě oslepených hladově rozzuřených jednotlivců, které tento systém někdy navádí k obhajobě pro své vlastní pokračování existence, a občas ve formě vědomého vzpurného násilí. Vášnivě násilí, jenž se potlačováním překrucuje v něčí pocity, se stává pomalou smrtí, základem násilí stresu a úzkosti. Je evidentní v milionech malých bodnutích ponížení, která plynou mezi lidmi na ulicích a na veřejných místech každého města – ztvárňuje je odpor a nepřátelství mezi cizími lidmi, a slovní bitva důvtipu výměny pocitu viny a obviňování se mezi předpokládanými přáteli. Toto je nejpatrnější a nejucelenější forma racionalizovaného násilí; každý odpovídá ze strachu ze znechucení jeden druhého. Toto je nejzákladnější forma násilí praktikovaná pacifisty.

„Nesním si o umírněné revoluci. Má vášně vede k násilné změně, divokosti života, který se nikdy nevzdává.“ — Raoul Vaneigem

Ti z nás, kteří bojují za svobodu, abychom vytvořili životy pro sebe, potřebují odmítnout obě strany volby společnosti nabízené mezi pacifisty a systematickým násilím, protože tyto volby se snaží socializovat naše povstání. Namísto toho můžeme vytvořit naše vlastní možnosti, rozvinout hravý a vášnivý chaos akcí a vztahů, které se občas sami mohou projevat s intenzivním a zuřivým násilím, občas s nejméně něhou, nebo jakýmkoliv jiným způsobem naší vášně, za čehož nás rozmary vnesou do daného okamžiku. Jak odmítnutí násilí, tak systematizace násilí jsou útokem na naše vášně a jedinečnosti.

Násilí je aspektem zvířecí interakce a sledování násilí mezi zvířaty popírá několik zobecnění. Násilí mezi zvířaty nezapadá do vzorce sociálního darwinismu; neexistuje tu nekonečná válka všem proti všem. Spíše specifické momenty jednotlivých aktů za určitých okolností vzplanou a poté pomalu mizejí. Ve volné přírodě neexistuje žádné systematické násilí, ale namísto toho okamžité vyjádření specifických vášní. Toto se vystavuje jednomu z hlavních klamů pacifistické ideologie. Samo o sobě násilí není udržováno násilím. Sociální systém racionalizovaného násilí, jehož je pacifismus nedílnou součástí, se samo udržuje jako systém.

Proti systému neorganizované, nesystematizované, vášnivé, hravé násilí je správnou odpovědí. Násilná hra je velmi běžná mezi zvířaty a dětmi. Honičky, zápasení a postrkování se mezi přáteli, rozbíjení, roztrhání a rozdrčení věcí je vše aspektem hry, která je bez pravidel. Vědomý povstalec si také hraje tímto způsobem, ale s reálnými cíli a s úmyslem způsobit skutečnou škodu. Cíle jejich divoké hry v současné společnosti by měly být instituce, komodity, sociální role a kulturní ikony, avšak lidé reprezentující tyto instituce mohou být také cíle – zejména pokud představují bezprostřední hrozbu pro něčí svobodu, aby si vytvořili svůj život, jak touží.

Povstání nebylo nikdy pouze záležitostí sebeobran. Sama o sobě je sebeobrana pravděpodobně nejlépe dosažena přijetím statusu qou své reformy. Povstání je agresivní, nebezpečné, hravým útokem svobodomyšlných jednotlivců proti společnosti. Odmítání systému násilí, odmítnutí organizované, militarizované formy ozbrojeného boje, umožňuje násilí povstalců udržet vysokou úroveň neviditelnosti. Nemůže být snadno pochopeno autoritami a vtaženo pod jejich kontrolu. Jeho povstalecká přirozenost může být dokonce nezjištěná autoritami, když bude užítat základy sociální kontroly. Z racionalizovaného pohledu autority bude toto hravé násilí často viděno naprosto náhodně, ale skutečně je v rovnováze s touhami povstalce. Toto hravé násilí povstání zabije „nechtěně jako potřebné bez pohledu nazpět“.

Hravé násilí povstání nemá žádný prostor pro slitování. Lítost oslabuje sílu úderu a dělá nás opatrnými a plachými. Ale lítost přichází jen tehdy, když je násilí viděno jako morální otázka, a pro povstalce, kteří bojují za svobodu života svých tužeb, je moralita jen jinou formou sociální kontroly. Všude tam, kde se násilí hravě projevuje, se zdá lítost absurdní. Při nepokojích (jiných než policejních nepokojích) a spontánních povstáních – stejně jak při vandalismu malého měřítka – se zdá být sváteční postoj evidentní. Bývá intenzivní radostí, dokonce euforií, uvolňováním násilných vášní, které byly dlouhodobě potlačovány. Vzít společně po hlavě, jak ji zažíváme každý den, je nesmírně potěšující, a každý si to vychutná, nezapudí se ve studu, vině nebo lítosti. Někteří můžou namítat, že takový přístup by mohl způsobit, aby se naše násilí vymklo z rukou, ale přemíra povstaleckého násilí není něco, čeho je se třeba bát. Když svrheme naši represí a začneme osvobozovat naše vášně, jistě se naše ohraničená gesta, naše akce a náš celý způsob bytí stanou narůstající expanzivní, a vše, co děláme, se bude jevit nadbytečné. Naše velkorysost se bude zdát přehnaná a naše násilí se bude zdát přehnané.

Odrepresování, expanzivní jednotlivci strádají ve všech věcech. Nepokoje a povstání se nepodařilo dostat za dočasná uvolnění, ne kvůli přemíře, ale proto, že se lidé drželi zkrátka. Lidé nedůvěřovali svým vášním. Báli se rozšíření, plýtvání přebytky vlastních snů a tužeb. Takže se vzdali nebo obrátili svůj boj na nové autority, nové systematizované násilí. Ale jak může být povstalecké násilí někdy skutečně přehnané, když neexistují instituce sociální kontroly, žádný aspekt autority, žádný symbol kultury, který by nemohl být rozdrčen na prášek – a to radostně?

Pokud to, co chceme je svět, v němž každý z nás může vytvářet vlastní životy bez zábran se vzájemnými vztahy podle našich představ, spíše než podle sociálně definovaných rolí, musíme uznat, že poté vzplane násilí, a že na tom není nic špatného. Celistvost vášní zahrnuje celistvé a expanzivní projevy nenávisti a vzteku – které představují násilné emoce. I když toto násilí může být použito takticky, nebude systematické. I když může být inteligentní, nebude racionalizované. A za žádných

okolností se nebude zvěčňovat, protože je individuální a dočasné, kráče samo plně do svého volného, vášnivého projevu. Ani moralistické nenásilí, ani systematické násilí militantních bojů nemůže svrhnout autority, protože obojí vyžaduje některé formy autority. Jen expanzivní a vášnivé násilí povstaleckých jednotlivců hrajících si samostatně nebo vzájemně má nějakou šanci zničit tuto společnost...

*Kupředu všichni!
A s rameny a srdci,
Řečí a péry, Dýky a puškami,
Ironií a rouháním,
Krádeží, jedy a ohněm,
Učiňme... válku na společnost.*

Dejaque

Poznámka: Překlad eseje *Insurgent Ferocity: The Playful Violence of Rebellion*, již je autorem Feral Faun.

NEJSTE SAMI

Chci, abyste věděli, že když se vzbudíte v noci a nemůžete spát, když se touláte po chodbách jako ztracený cizinec hledající místo, které nazýváte domovem...

Není to normální.

Není normální se dívat na svět, který známe a milujeme, jak je užírán kousek po kousku. Nejste šílení. Není nic špatného na tom, že se cítíte ztraceně a ustrašeně. Není špatného na tom, že cítíte větší zármutek.

Není špatné, že se modlíte k bohům svého dětství, nebo, že hledáte útěchu ve hvězdách nebo, že pokládáte své teplé tělo vedle někoho jiného noc za nocí při hledání štěstí.

Není nic špatně s vámi. Nejste narušení nebo vyřízení nebo špatní. Nejste problém.

Tohle je.

Tato křehká a trýznivá kultura smutku, která staví oběť proti oběti v nekonečném, krvavém psím boji. Tato monstrózní civilizace, která má nekonečný hlad. Tato zarputilá cesta destrukce a zkázy.

Tohle je špatné. Tohle je zvrácené. Je to odporné, tragické a nemocné. Dusí to život.

Jste krásní. Narodili jste se, abyste očekávali více. Jestli si myslíte, že těžko můžete zapomenout na dobu, kdy bylo vše kouzelné, kdy jste ještě mohli vidět zář, i když míhavě, můžete to mít znovu.

Zasloužíte si více. Jste chytrí. Jste stateční. Jste laskaví. Máte nekonečně místa pro lásku.

Tato civilizace vás chce zlomit. Chce svázat vaše ruce a utišit vaše výkřiky. Chce vám ublížit. Chce, abyste se báli. Chce, abyste se báli druhých. Chce, abyste měli strach ze všeho.

Ale jestliže naše srdce rostou zoceleně, zvítězíme. Musíme zůstat něžní/é. Dokonce i tváří v tvář rostoucí kalamitě musíme zůstat otevření.

Někdy vás bude srdce bolet natolik, že budete žebrať o pilulky na tlumení bolesti. Budete pít, budete konzumovat. Budete se rozptylovat. Budete křičet do jasné, modré oblohy. A přesto to bude bolet.

A pak budete zlomení/é. Na milion kousků. Vypláčete nekonečně slz. Budete ležet na studené podlaze a lapat po dechu. Budete křičet na temný vesmír a žádat jej o zázrak. Budete prosit o zastavení toho.

Ale VY jste zázrak. Protože i když se dostanete do nejnižšího bodu, uzdravíte se. Dokonce i když vytajete do louže žalu a smutku a truchlení, ožijete.

Jste ŽIVÍ. VY jste největší dar. VY máte sílu odejít. Odtrhnout se od vazeb, která lámou vaše srdce. Abyste ukončili cyklus ztráty a násilí, máte dar života.

Tato věc je mrtvá. Je zombie světem, který žízní po krvi. Naši jedinou nadějí je to překonat. Naši jedinou nadějí je to přelstít. Naši jedinou nadějí je nechat to naše srdce umilovat.

Nechte vaši lásku volně činit. Lásku rostlin, stromů a zvířat. Lásku lidí, skal, oceánu a oblohy. Milujte sami sebe.

Nechte si zlomit vaše srdce. Nechte vámi procházet bolest. Řvěte o pomoc. Buďte dítětem ve světě. Najděte ostatní jako jste vy a držte se pro drahocenný život. Nedovolte, aby vás roztrhly myslí otupěné únavou a drobné neshody.

Udělejte si malicherný život. Jednodušší život. Naučte se žít s méně. Naučte se žít s ničím.

Tvořte. Vyrábějte věci. Vařte, pleťte, lovte, sbírejte, sázejte a sklízejte. Dělejte dobrou práci ve světě. Organizujte se. Rebelujte. Odmítejte se přizpůsobit, odmítejte se vzdát. Pečujte o ty, kteří a které jsou příliš zničení/é a zlomení/é, aby šli/y dál.

Přerušte vazby s těmi, kteří vám chtějí ublížit. Budete hledat duchy tak temné traumatem, že veškeré světlo mizí. Není vaší práci, abyste je napravili. Není vaší prací, abyste vyléčili bolest každého/každé.

Buďte lodí v noci pro jiné ztracené duše. Buďte majákem světla, aby vás ti spříznění/é mohli/y najít. Buďte velmi něžní sami na sebe. Jako byste byli novorozenec. Jako byste byli nejmenší pták se zlomeným křídlem.

Jste jedním z mnoha. Jste diamantem v moři rozbitého skla.

Vy nejste sami.

Děkuji. Prosím odpusťte mi. Omlouvám se. Miluji vás.

Děkuji vám za pozornost.

S láskou,
Natasha.

Poznámka: Tuto socio/environmentální poezii napsala Natasha Alvarez. Alvarez je spoluzakladatelkou a hlavní autorkou blogu *Year of Black Clothing* (theyearofblackclothing.wordpress.com).

Alvarez mimo psaní poezie na tento blog, je také zakladatelkou projektu **liminal**. liminal je novela, přílomová práce beletrie anti-civilizační aktivistky Natashy Alvarez. Jak vychází z názvu tohoto projektu, liminal se stal stěžejním projektem Natashy, když viděla, co civilizace dělá s naším světem. Je to příběh o životě katastrofálně spřízněném se smrtí globalizací, technologicky řízené civilizace. Je o naučení se milovat Zemi, rozvíjení vztahů, pochopení ztráty, citění touhy a dotknutí se prázdnoty společenství proti prospektu katastrofy. liminal čtenáře zavede do této propasti, této chvíle, kdy můžete téměř cítit, jaký by život mohl být a měl by být. Vrhá čtenáře hluboko do tohoto okamžiku a ptá se srdce a duše, lásky a vzteku: „co byste mohli dělat?“.

ŘÍKEJME SI PUNTÍČKOVANÍ CHROBÁCI

O PŘEŽITÍ

PŘEŽITÍ je brožura, která je složena z textů, které překládáme nebo sami píšeme. Její vydávání je sporadické, je udáváno tím kolik textů a kdy překládáme nebo píšeme.

Název této brožury je odvozen od situaci, v níž jsme. Žijeme v tomto živém světě, který nejen, že je systematicky ničen, ale přímo vymírá, a to za stále větší rychlosti rukou civilizace. Nicméně nesoustředíme se pouze na environmentální, socio-environmentální problémy, ale také na sociální problémy, které se snažíme řešit na mnohem hlubších úrovních, jenž nám poskytují anarchistická kritika civilizace.

Brožura, tak jako jiné, je volně šiřitelná. Pokud byste ji sami tiskli a chtěli za ni nějaký dobrovolný poplatek, prosíme používejte vše pro řešení environmentální krize, osvobození zvířat, sociální nespravedlnosti, apod. Nejlépe však na šíření anti-civ myšlenek, které podle nás pojímají komplexně všechny tyto problémy, a snaží se je napadnou na své základní úrovni.

„...Jde o to, aby se lidské chápání a cítění spíše posunulo k hranicím anarchistických myšlenek spojených s co největším odstraněním té techniky, která jakýmkoli způsobem může závažněji poškozovat životní prostředí. Jde o dlouhodobý proces, který je ale nutné v nejbližších chvílích zahájit. Je jedno, jestli si jeho nositelé budou říkat anarchisté, komunisté, primitivisté nebo třeba puntíčkovaní chrobáci...“ - John Zerzan

Čím jsme můžeme nazývat projektem, nebo můžeme být skupinou, nebo hnutím, nebo jsme jen jedinci, jimž se nelíbí stav životního prostředí a vztah k němu, stav a vztah společnosti, stav našich životů či vykořisťování nelidských zvířat. Myslíme si, že stejně jako nezáleží, jak si říkáme – anarchisté, komunisté, primitivisté nebo třeba puntíčkovaní chrobáci, nezáleží, jak uvedeme, čím jsme. Ačkoliv projekt by mohlo být správné slovo pro naši činnost.

Co zastáváme je anarchistická kritika civilizace. Znamená to, že naše kritika a odmítnutí nezahrnuje jen současný systém, ale naše pochopení, jak sociálních, socio-environmentálních či environmentálních problémů leží v samotné civilizaci, technologiích či domestikaci.

Naše úsilí není poháněno ideologií, ale je řízeno zánikem a násilím, které představuje civilizace pro život na Zemi a lidi. Je poháněno hierarchiemi a represí, které pohánějí a udržují civilizaci, stejně jako je poháněno touhou po naší svobodě nejen bez moci a nadvlády kapitálu, ale nadvlády samotných technologiích, civilizace a domestikace.

Rejstřík

- 2 Slovo na úvod
- 3 Kdo je John Zerzán?
- 5 O původech války
- 12. Rewilding, ekofeminismus a oživení magie
- 17 O civilizaci jako nepříteli, neudržitelnosti „zelených“ technologií a únosné kapacitě s Derrickem Jensenem
- 28 Zničte svět a cíte se dobře
- 33 Povstalecká divokosti
- 36 Nejste sami

Anticopyright

Puntíčkovaní chrobáci
puntickovani-chrobaci(at)riseup.net
puntickovanichrobaci.noblogs.org

Pro svobodný život v harmonii s
přírodou.